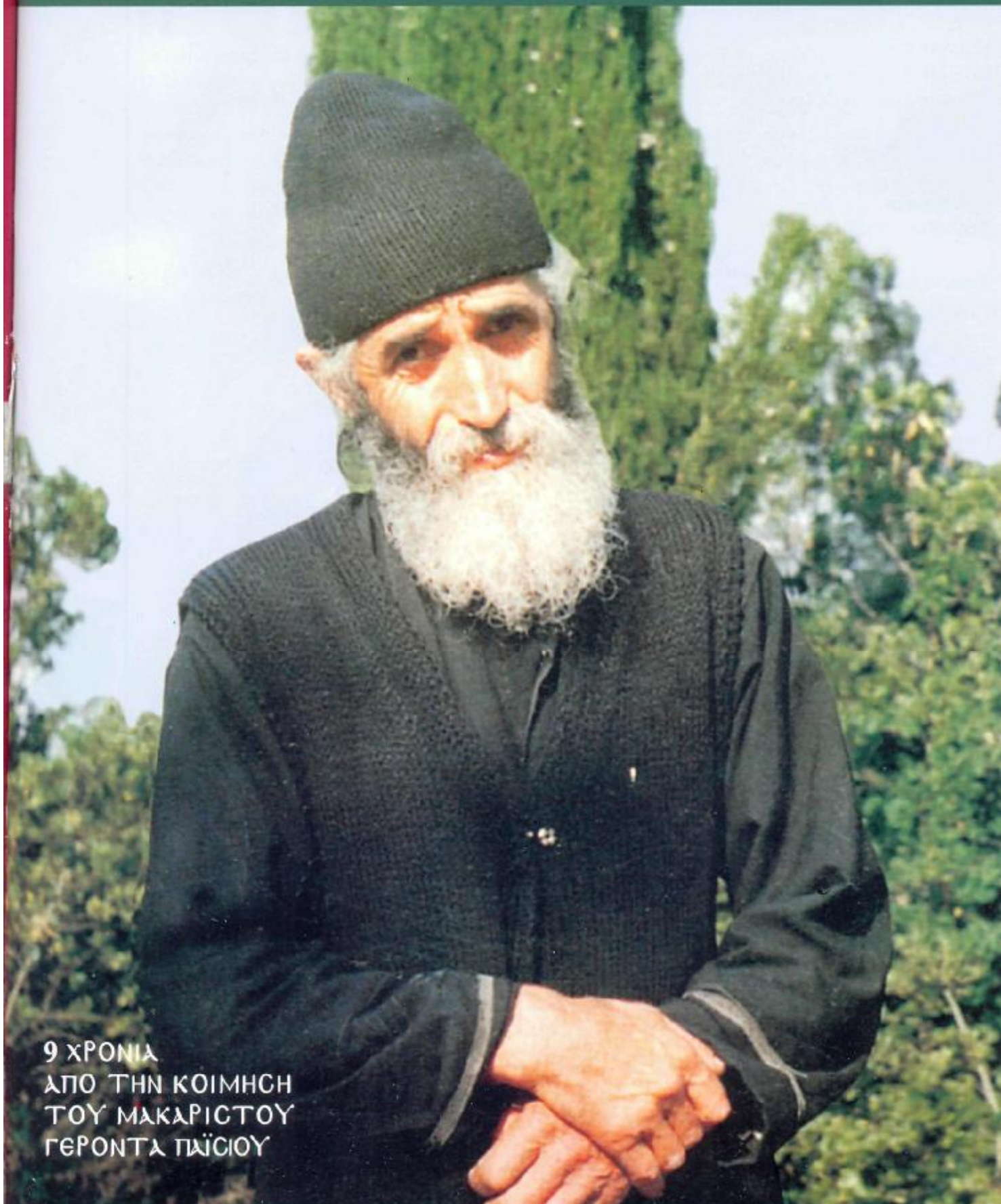

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΕΤΟΣ 3^ο ΤΕΥΧΟΣ 13 ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 2003 ΤΙΜΗ €0.50

9 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ
ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΑΪΣΙΟΥ

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

Ίδιοκτήτης:

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΕΜΕΣΟΥ
Ὁδός Ἁγίου Ἀνδρέου 306
Τ.Θ. 56091
Λεμεσός - Κύπρος

Τηλέφωνα:

25864300 - 25864320

Υπεύθυνος Ὑλης:

κ. Σταῦρος Ὀλύμπιος

Επιμέλεια Ὑλης:

Ἱερομόναχος Τύχων Ἀνδρέου

Διόρθωση Κειμένων:

Πρεσβ. Κυριακή Μιχαηλίδου
Φιλολόγος

Τιμή Φύλλου: £ 0.50

Ἔτος: 3ο - Τεύχος 13ο
Ἰούνιος - Ἰούλιος 2003

Εικόνα ἐξωφύλλου:

Ὁ Γέροντας Παΐσιος

Εικόνα ὀπισθοφύλλου:

Τό κελλίον τοῦ Γέροντος Παΐσιου
στό Ἅγιον Ὄρος (Παναγούδα)

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐγγραφοῦν
συνδρομητές καί νά τοῦς
ἀποστέλλεται τό Περιοδικό,
μποροῦν νά ἐπικοινωνήσουν μέ
τό γραφεῖο Ποιμαντικῆς
Διακονίας τῆς Ἱερᾶς
Μητροπόλεως Λεμεσοῦ στά
κάτωθι τηλέφωνα:

25864351, 25864340

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ: £4 ἐτησίως
Συνδρομή ἐξωτερικοῦ: £5 ἐτησίως
-ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ

ΕΦΕΣΤΙΑ ΓΗΣ

Ποῦ νά βρεῖ ὁ πόνος σου νερό νά ξαποστάσει
πού ὁ δόλος κλοῖσε χιλιάρχονος
στ' ἀλαργινό νησί

Λικνιστικά κυκλοπετοῦν
συχνά πυκνά
σπί χάσπ φεγγαριοῦ φευγάτου οἱ μνήμες
ἀρές
πού ξέβαφαν τό γαλανό τοῦ ἔαρος
καί σπὶ σιωπή
γητεύοντας τό μαῦρο τοῦ ἐρέβους
ἀλιεύουν χίμαιρες
Αἴαντες
στοῦ δικοῦ τους ξυραφιοῦ πίν κόψπ
αὐτόχειρες

Μάνα

Ἐφέστια γῆς
Ἐφesos, Σμύρνη, Ἀμμόχωστος
Μνήμες ἀγάλματα
στῶν δυνατῶν τά ζάρια τρίπια ὀνόματα
μέσ σέ καθρέφτι ἀνάστρεφο
Πῶς νά κρεμάσεις μιά ζωή
στά χαλαρά φτερά τοῦ ἀνέμου ἀνέμελα
δίχως στερνή μιά μνήμη
στῶν Ἀχαιῶν νά πισωπερπατεῖ
τ' ἀκέριο δόρυ ἀλώβητη.

Ὅμως αὐτοί

πού ἀπό τί φύτρα τί δική σου
στό φῶς ἀπλώνουνε πανί
πρῖμα σπῆς Πόλης πίν Ἁγία Κερκόπορτα
μ' ἀντίθετη κινοῦν φορὰ
στεφανωμένοι.
Ὅχι μέ τῶν μωρῶν τά παρακάλια
κι ἀστεριῶν μιλήματα
μά μέ τῆς Πίστης καί τῆς Νέμεσης
πανάρχαιο σκοπό
σπῆς Ὑπερμάχου Παναγιάς πίν Πόλη
Σμύρνη
Ἀμμόχωστο
εὐθύβολα.

Μαρία Θεοφάνους - Φιλολόγος

Η ΑΓΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Γέροντος Μωϋσέως αγιορείτου

Η γνωστή σέ όλους ευαγγελική παραβολή του άσωτου υιού, μάς φανερώνει την τάση πολλών ανθρώπων να θέλουν να φύγουν από τό σπιτικό του πατέρα τους, την Έκκλησία, θεωρώντας την παραμονή σέ αυτή σκλαβιά, δέσμευση, απομόνωση από τόν κόσμο, και τόν Θεό ιδιότροπο άφέντη, δύστροπο δυνάστη, αυστηρό κύριο. Ή αναχώρηση συνήθως είναι επαναστατική, αυθάδης. Καταλογίζουμε ευθύνες στον Θεό, κατηγορούμε ώς άνόητο τόν έαυτό μας, του ζητάμε μάλιστα, αν επιτρέπεται τό σχήμα, και "τά ρέστα", όπως ό άσωτος της παραβολής, που ζήτησε τό μερίδιο της περιουσίας του. Ο πατέρας του, του τό έδωσε άμέσως, δίχως καμιά συζήτηση. Ο Θεός δέν μάς θέλει δούλους, φοβισμένους, τρομοκρατημένους, άπρόσωπους, άλαλους και κωφούς. Μάς θέλει έλεύθερους, άφοβους, συνομιλητές, παιδιά και κληρονόμους της βασιλείας του. Γιά την έλευθερία μάς έπλασε. Αυτός είναι ό μόνος κληρός των άληθινών υιών του.

Ο αντίρτης άσωτος της παραβολής, μέ τί χαρά ότι έχει την περιουσία του στά χέρια του, φεύγει μακριά, γιά να μίν ένοχλείται από την αγαθή ματιά του πατέρα του. Νομίζει ό ταλαίπωρος ότι όσο πιο μακριά πάει, τόσο πιο άνερόκλητος, άνετος κι έλεύθερος θά είναι. Πλανάται. Θεωρεί την

απομάκρυνση και τί φυγή ώς ευτυχία κι ίκανοποίηση κι εκπλήρωση του πάθους του γιά έλευθερία. Δέν είναι όμως ή ένδεδειγμένη λύση. Σύντομα εκεί σπίν πικρή ξενιτειά κάνει όχι μόνο την περιουσία του σέ άνομα έξοδα, αλλά και τί χαρά της ειρήνης, τί μακαριότητα της ασφάλειας του πατρικού οίκου, τόν πλούτο των χαρισμάτων. Ή άμαρτία λαβώνει τόν φυγάδα, τόν άλυσσοδένει τόν δόλιο, τόν γεννά πρόωρα, τόν άσχημίζει, τόν βρωμίζει, τόν απομονώνει. Νά, τά αποτελέσματα της κατάχρη-

σης της έλευθερίας. Ποσοι τέτοιοι νέοι και μεγαλύτεροι "έλεύθεροι" κυκλοφορούν γύρω μας, δίχως νόημα και σκοπό βίου, μέ μία πικρή απογοήτευση στα μάτια, που δηλώνει ίκεσία βοήθειας.

Μακριά από τόν πατέρα του ό υιός θερίζει άνέμους. Ή πικρότητα της μοναξιάς σπίν έρημιά της αποδημίας, σπίν γεύση των ξυλοκέρατων, ύστερα από κατασπατάληση σύντομη της πατρικής περιουσίας, ή άμαρτία τόν εκδικείται και τόν οδηγεί σέ άθλιότητα φοβερή. Πάντα μακριά από τόν Θεό ή ζωή θά είναι άδιέξοδη. Είναι αδύνατη ή ευτυχία δίχως Θεό. Ο Θεός δέν ένοχλείται από την κατάντια μας, μόνο λυπάται που δέν ξέρουμε να χαϊρόμαστε την έλευθερία κοντά του. Ή άμαρτία καταστρέφει και διαλύει τόν άμαρτωλό. Δέν είναι αποτέλεσμα ενός όργισμένου Θεού, αλλά καθαρά έλεύθερη επιλογή δική μας. Ή άμαρτία τελικά νεκρώνει τόν άνθρωπο.

Ὁ πατέρας τῆς παραβολῆς θεωρεῖ νεκρό τὸν μικρό του γιό. Ἀκόμη ὅμως καὶ μέσα στὴν ὁσμὴ τοῦ θανάτου, ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴ δύναμη ν'ἀνασπασθῆ, νὰ μετανοήσῃ, νὰ τραβήξῃ τὸν μακρὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, βρέχοντάς τον τώρα μὲ δάκρυα, μὲ τὴ λαχτάρα τῆς μνήμης τῆς παιδικῆς ἀθωότηας, μὲ τὴν ἀνάμνηση τῆς χαρᾶς τῆς πραγματικῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἀπόφαση τοῦ ἄσωτου νὰ ἐπιστρέφῃ στοῦ πατρικοῦ του εἶναι μιά πράξη γενναία, ὄριμη, σημαντική. Δέν εἶναι μιά φωτοβολίδα τῆς στιγμῆς. Ἡ ἀθλιότητα τὸν ὥριμασε, ἢ "ἐλευθερία" τὸν ἐλευθέρωσε, τὸν ἔκανε νὰ κατανοήσῃ τὸ νόημα καὶ τὸν κῶρο τῆς ἀγίας ἐλευθερίας. Ἡ μετάνοια σηματοδοτεῖ τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία. Τὰ βήματα τῆς ἐπιστροφῆς εἶναι ἀποφασιστικότερα τῆς ἀναχωρήσεως. Ξέρεῖ τώρα ποῦ ἐπιστρέφῃ. Ἔχει γευθῆ τὴν χαρὰ τῆς πατρογονικῆς ἐστίας. Δέν κουράζεται, δέν φοβᾶται, δέν ἀμφιβάλλει διόλου. Ξέρεῖ πολὺ καλά ποῦ ἐπιστρέφῃ.

Ἐπιστρέφοντας ὁ ταλαιπωρημένος νέος βρίσκει τὸν πατέρα του νὰ τὸν περιμένῃ στὴν εἴσοδο μὲ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά. Μὲ μιᾶς ὄλες οἱ ἀγωνίες του, οἱ ἐνοχές του, οἱ ταλαιπωρίες του ἔσβησαν. Ἡ εἰκόνα αὐτῆ δίνει τόση ἐλπίδα καὶ παρηγοριά σ'ὄλους τοὺς σκλάβους τῆς ἁμαρτίας. Ἡ στάση τοῦ πατέρα τῆς παραβολῆς εἶναι ἡ μόνη στάση τοῦ οὐράνιου πατέρα μας, ποῦ μόνιμα μᾶς ἀναμένει γι'αὐτὴ τὴν ἐλευθερώτρια ἐπιστροφή. Δέν κουράσθηκε ν'ἀναμένῃ; Ποῦ ἤξερε πῶς τότε θὰ ἐπιστρέφῃ; Μά πάντα ἦταν ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως. Αὐτὴ ἡ ἐξαισία πατρικὴ ἀγάπη εἶναι ποῦ συγκινεῖ, κατανύσσει κι ἀπελευθερώνει τὸν ἄνθρωπο. Εἴμεθα, ἀγαπητοῖ μου ἀδελφοί, ὅλοι τέκνα ἐνός τέτοιου ἐλευθερωτῆ πατέρα κι ἐλευθερώτριας Ἐκκλησίας.

Ἡ χαρὰ τοῦ πατέρα γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ τέκνου του, τὸν κάνει νὰ λησμονᾷ τὴν ἀνταρσία, τὴν αὐθάδεια, τὴν ἀπαιτητικότητα, τὴ φυγὴ, τὴν ἀχαριστία, τὴν ἀγνωμοσύνη, καὶ τὸν δέχεται σάν νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε, καὶ τὸν νιύνει, τὸν γυμνὸ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, κιῶνα καθαρὸ κι ὠραῖο καὶ πλούσιο, καὶ στρώνει ἐπίσημη τράπεζα γιὰ τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς ἐπιστροφῆς, γιὰ τὴ νίκη τῆς ἀρετῆς, γιὰ τὴ γνησιότητα τῆς μετάνοιας, γιὰ τὴν ἐπιστροφή στοῦ πρωτόκτιστο κάλλος, στὴν ἀρχαία ὠραιότητα, στὴν χαρὰ τῶν πρωτοτόκων. Μεγάλη ἡμέρα, ἡμέρα ἑορτῆς, πανήγυρης, σωτηρίας.

Μόνη παραφωνία ἢ παρουσία τοῦ πρεσβύτερου υἱοῦ, ποῦ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τὴν ἐργασία καὶ πληροφορούμενος γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ νεκροῦ ἀδελφοῦ του δέν χαιρετᾷ, ἀλλὰ ἀντίθετα στενοχωρεῖται, ἀντιδρᾷ, θυμώνει μὲ τὸν πατέρα του, πῶς καὶ γιατί τόση σπατάλη γιὰ ἓνα ἄσωτο, ἓνα ἀντάρτη, ἓνα ἀνυπάκουο, ἓνα κατακρασπῆ. Αὐτοῦ, ποῦ ποτέ τίποτε κακὸ δέν ἔκανε, ὁ πατέρας του δέν τοῦ προσέφερε μιά τέτοια εὐκαιρία χαρᾶς μὲ τοὺς φίλους του. Θεωρεῖ ἄδικο τὸν πατέρα του. Ζηλεύει στὴν χαρὰ τῶν ἄλλων. Θέλει ὅλη τὴν ἀγάπη μόνος του. Δέν σκέφτεται καλά. Δέν ἔχει ἀγάπη. Σκέφτεται μόνο τὸν ἑαυτὸ του. Δέν χαιρετᾷ τὴν χαρὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ οἴκου του. Εἶναι δέσμιος τῶν παθῶν του, ἀνελεύθερος. Ἀντιμιλᾷ στὸν πατέρα του, σπκῶνεται καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν ἑορτῆ, ζηλόφθονος καὶ μνησικάκος πρόκειται γιὰ τραγικὸ πρόσωπο. Τελικὰ αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς ἄσωτος. Ἄς τὸν προσέξουμε. Μήπως στοιχεῖα τῆς στάσεώς του ὑπάρχουν στὴν στάση τῆς δικῆς μας μέσα στὴν Ἐκκλησία; Μήπως ἔχουμε αὐτάρκεια, ἀπαιτητικότητα, κρυφὰ πάθη, λανθάνοντα φαρισαϊσμό καὶ δέν χαιρόμαστε ἀληθινὰ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἐλευθερία;

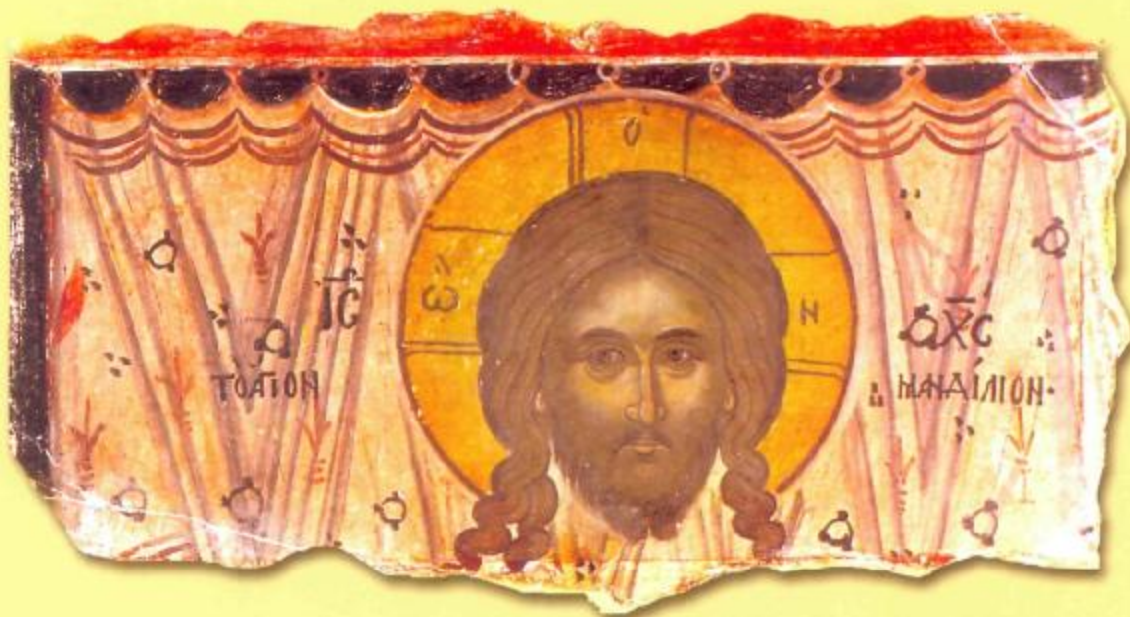
Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία σέβεται καταπληκτικὰ τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία καὶ βούληση, τὴ μοναδικότητα τοῦ "καὶ εἰκόνα" προσώπου καὶ μὲ τὴν εὐλογημένη χάρη τῆς φωτίζει τὰ ἐσώτατα βάθη τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ὑπὸ ὅποιες συνθήκες ἐξωτερικῆς νὰ διαπρεῖται ἐλεύθερος. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἓνας ἥλιος ποῦ φωτίζει, θερμαίνει, ἀναζωογονεῖ, μεταμορφώνει κι ἀνακαινίζει τὸν ἀγχώδη, τὸν σκληρὸ ἄνθρωπο καὶ τὸν κάνει χριστοειδῆ καὶ φωτοειδῆ. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος δέν φοβᾶται τὴ δαιμονιώδη κακία τοῦ κόσμου, ὅσο περίτεχνη καὶ πολυδύναμη κι ἂν εἶναι. Ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν πιστό εἶναι ὁ φύλακας, ὁ συντηρητῆς κι ὁ ἀνανεωτῆς τῆς ἐλευθερίας του. Ὅλες οἱ ἀνελεύθερες ἀγωνίες παύουν μπροστὰ στὸν Χριστό.

Ὁ πιστὸς δέν φοβᾶται τὸν Χριστό, γιατί ἡ ἀγάπη ἀπομακρύνει τὸν φόβο, ὅπως λέει ὁ εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης. Ὁ πιστὸς ἐμπιστεύεται κι ἔτσι ὑπακούει στὸν Χριστό. Ἡ ὑπακοή του εἶναι ἐλεύθερη καὶ ἀπὸ ἀγάπη. Ἡ ὑπακοή τοῦ πιστοῦ στὸν Χριστό τὸν ὁδηγεῖ στὴν ἀγία ἐλευθερία.

Στὴν Ἁγ.Γραφή ἀναφέρονται δύο εἰδῶν προσκυνήσεις, ἡ λατρευτικὴ μόνον πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἡ τιμητικὴ πρὸς ὅποιονδήποτε, τὴν ὁποία κρατεῖ καὶ ἡ ἐκκλησία ἀπέναντι στοὺς ἁγίους καὶ πού λαυθασμένα παρεξηγεῖται ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς προτεστάντες σάν εἰδωλολατρία.

“Ὅσον ἀφορᾶ τὴ λατρευτικὴ, ὑπάρχει ρητὴ ἐντολή, μόνον τὸν Θεὸ νὰ λατρεύομε. (Ἐξοδ. 20, 4-5). “Μὴν κάμης εἰς σεαυτὸν εἰδῶλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινὸς ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω ἢ ὅσα ἐν τῇ γῆ κάτω, ἢ ὅσα ἐν τοῖς ὕδασι ὑποκάτω τῆς γῆς, μὴ προσκυνήσης αὐτὰ μηδέ λατρεύσεις αὐτά, διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός σου εἶμαι Θεός ζηλότυπος”. Τὴν ἐντολή αὐτὴ τὴν ἔδωσε γιὰ νὰ προστατέψει τὸν λαὸ του πού ἦταν περιτριγυρισμένος ἀπὸ εἰδωλολάτρες.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως πού ἀπαγορεύει νὰ κάνουν ὁμοίωμα ὅσων εἶναι πάνω ἀπὸ τὸν οὐρανό, ταυτόχρονα τοὺς δίνει ἐντολή νὰ κάνουν χερουβεὶμ χρυσά. (Ἐξοδ. 25,18). Τὰ χερουβεὶμ ὅμως εἶναι ὁμοίωμα ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνῶ τοὺς ἀπαγορεύει νὰ κάνουν ὁμοίωμα τῶν ὅσων εἶναι πάνω σπὶ γῆ, ταυτόχρονα βλέπομε νὰ ὑπάρχουν στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος παραστάσεις ἀπὸ βόδια καὶ λιοντάρια πού εἶναι ὁμοίωμα τῶν ὅσων εἶναι πάνω σπὶ γῆ (Γ' Βασιλ. 7,16) “καὶ ἐπὶ τὰ συγκλείσματα

αὐτῶν ἀνά μέσον τῶν ἐξεχομένων λέοντες καὶ βόες”.

Πῶς εἶναι δυνατόν αὐτὰ τὰ ὁμοιώματα τῶν χερουβεὶμ καὶ τῶν βοῶν νὰ μὴν λογίζονται σάν εἰδῶλα, ἐνῶ ὁ μόσχος ὁ σπειυτός πού ἔκαναν οἱ Ἰσραηλίτες, ἀφοῦ ἔλυωσαν τὰ χρυσά κοσμήματά τους ὅταν ἄργησε νὰ κατεβεῖ ὁ Μωυσῆς ἀπὸ τὸ ὄρος Σινά, εἶναι εἰδῶλο; Ὁ λόγος εἶναι διότι τὰ χερουβεὶμ, τὰ λιοντάρια καὶ οἱ βόες ἦταν ἀπλὲς ἀπεικονίσεις στὸν ναὸ καὶ δέν λατρεύονταν, ἐνῶ τὸν μόσχο τὸν σπειυτό ὄχι μόνο τὸν ἐλάτρευαν καὶ προσκύνησαν σάν Θεὸ τους ἀλλὰ τοῦ ἔκαναν καὶ θυσία καὶ τοῦ εἶπαν: “οὗτοι εἶναι οἱ Θεοὶ σου Ἰσραὴλ οἵτινες σέ ἀνεβίβασαν ἐκ γῆς Αἰγύπτου”(Ἐξοδ. 32,8). Ἐλλάξαν δηλαδὴ τὴ δόξα τοῦ ἄφθαρτου Θεοῦ σέ ὁμοίωμα τετραπόδων (Ρωμ. 1,23).

Γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν κακοδοξία τους χρησιμοποιοῦν τὰ λόγια τοῦ προφήτη Ἡσαΐα πού ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς εἰδωλολάτρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πού ἔκαναν εἰδῶλα καὶ Θεοὺς ψεύτικους ἀπὸ τὸ ἴδιο δέντρο ἀπὸ τὸ ὁποῖο θερμαίνονταν καὶ ἔπνηναν καὶ τὸ φαγητό τους (Ἡσαΐα 44, 9-17). “Ὅμως καὶ τὰ χερουβεὶμ πού ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ζήτησε νὰ βάλουν στὸν Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, κι αὐτὰ ἔγιναν ἀπὸ τὸ ξύλο κάποιου δέντρου ἀπὸ τὸ ὁποῖο πάλι θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ἀπὸ τὴ μιά θερμαίνονταν καὶ ἔπνηναν τὸ φαγητό τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔκαναν τὰ χερουβεὶμ (Β' Χρονικ. 3,10) “καὶ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἁγίου τῶν ἁγίων ἔκαμε δύο χερουβεὶμ ἐργασίας γλυπτῆς, καὶ ἐσκέπασεν αὐτὰ μέ χρυσίον”, ὅμως δέν ἦταν εἰδῶλα. Ἀντιθέτως αὐτὰ πού ἀναφέρει ὁ προφ. Ἡσαΐας ἦταν εἰδῶλα, διότι: τὰ κατασκευάζαν γιὰ

Θεούς και όχι για άπλη άπεικόνιση, και τά πίστευαν και τά λάτρευαν κιόλας για Θεούς γι' αυτό και τούς έλεγαν "λύτρωσόν με, διότι είσαι ο Θεός μου" (Ήσαϊα 44,17).

Επομένως, δέν είναι ειδωλολατρία ή άπεικόνιση προσώπων, ούτε και ή τιμητική προσκύνηση! Δέν άπαγορεύεται σπίν Άγ. Γραφή, διότι τότε δέν θά έκανε τέτοια άμαρτία ο Ευαγγελιστής Ιωάννης, όταν έπεσε νά προσκυνήσει τον άγγελο, έστω κι' αν δέν δέχτηκε τήν προσκύνηση ο άγγελος. (Άποκ. 19,10 - 22,8). Άκόμα και ο ίδιος ο Χριστός λέγει στον έπίσκοπο τής έκκλησίας τής Φιλαδελφείας "ιδού θά τούς κάμω νά έλθουν και νά προσκυνήσουν στα πόδια σου" (Άποκ. 3,9) και (Μαθ. 18,26) "πεσών ο δούλος προσεκύνει αυτόν (τό βασιλέα)". Επίσης ο Ήσους του Ναυή "έπεσεν επί τήν γήν κατά πρόσωπον αυτού και προσεκύνησε" τον άγγελο Κυρίου πού του παρουσιάστηκε. (Ήσους του Ναυή 5,14), όπως και ο Ιακώβ πού έπροσκύνησε τον

άδελφό του (Γεν 33,3) κ.ά.

Άν όμως θεωρούν τίς εικόνες μέ ή μορφή των άγιων είδωλα, τότε πώς δέχονται τό γεγονός ότι κάνουν θαύματα τά μανδύλια και τά περιζώματα του Άπ. Παύλου (Πρξ. 19, 11-12) και άκόμα περισσότερο ότι θαυματοργεί ή σκιά του Άπ. Πέτρου (Πρξ. 5,15) και τά ένδύματα του Χριστού (Μαθ. 9,20 - 14,36); Έδω γιατί δέν τίθεται θέμα ειδωλολατρίας νά λέμε θαυματοργούν τά αντικείμενα και όχι οί σχετιζόμενοι μ' αυτά; Δέν είναι αυτά καθ' αυτά τά αντικείμενα πού θαυματοργούν αλλά ή χάρη των άγιων μεταφέρεται σ' αυτά και ή χάρη αυτή παραμένει στους άγιους και μετά τό θάνατό τους γι' αυτό και βλέπουμε νά θαυματοργούν όχι μόνον όταν είναι έν ζωή αλλά και μετά τό θάνατό τους, όπως ο προφήτης Έλισσαίος (Β' Βασιλ. 13,21).

Γι' αυτό λοιπόν, κατά τήν προτροπή του Άπ. Παύλου πρέπει νά τιμούμε τούς άγιους και νά τούς μιμούμεθα (Έβρ. 13,7).

Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΙΠΑΣ

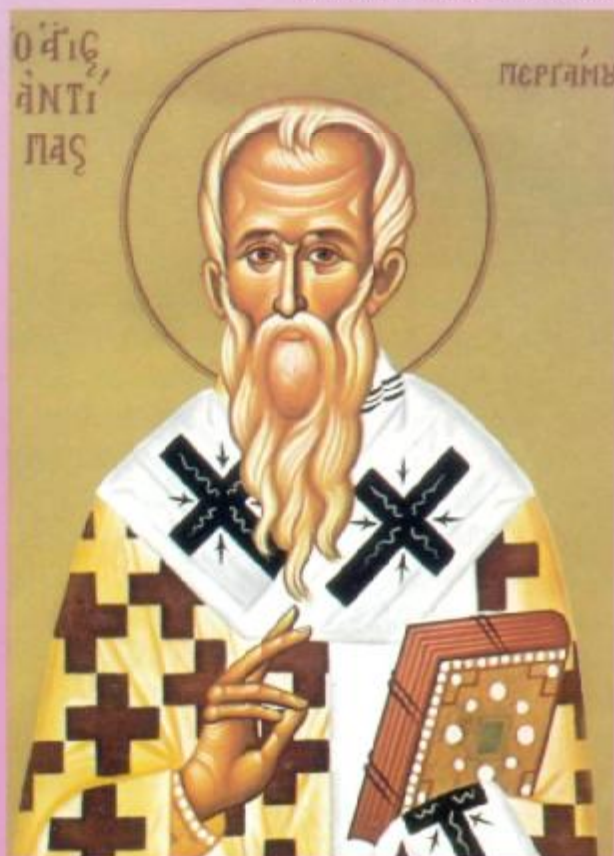
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΩΝ

πρεσβ. Μιχαήλ Χριστοφί

"Τοίς Άγίοις τοίς έν τή γή έθαυμάστωσεν ο Κύριος". Μεγάλη είναι ή χαρά όλων μας, πού ένας μεγάλος Άγιος, άγνωστος στους περισσοτέρους, θά τιμάται πρός δόξαν του έν Τριάδι Θεού, άφου μέ τήν εύλογία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου μας κ.κ. Άθανασίου, θά άνεγερθεϊ περικαλλής ιερός ναός στο χωριό Πεντάκωμο, εις τιμή του Άγίου Ιερομάρτυρος Άντίπα, έπισκόπου Περγάμου. Είναι ο πρώτος έν Κύπρω άνεγειρόμενος ναός εις τιμήν του Άγίου μετά τον άρχαίο ναό του στο κατεχόμενο Πυρόϊ, πού καταστράφηκε από τούς Τούρκους.

Σπίν άπόφαση αυτή συνέβαλαν ή έκκλησιαστική έπιτροπή Πεντακώμου σέ συνεργασία μέ τον Όδοντιατρικό κόσμο μέ τήν έκπροσώπηση του Παγκύπριου Όδοντιατρικού Συλλόγου.

Έτσι τό χριστεπάνυμο πλήρωμα θά έχει έκδηλη τήν παρουσία και πλούσια ή χάρη του ίατρού Άγίου, όταν μέ πίστη θά προυτρέχει στις πρεσβεΐες του για τον κάθε πόνο του.

Ὁ Ἅγιος Ἀντίπας ἦταν σύγχρονος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἐζησε κατά τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποία ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἦταν ἐξόριστος στὴν Πάτμο καὶ γράφει γι' αὐτὸν στὴν Ἀποκάλυψί του, ὀνομάζοντάς τον μάλιστα "πιστὸν μάρτυρα".

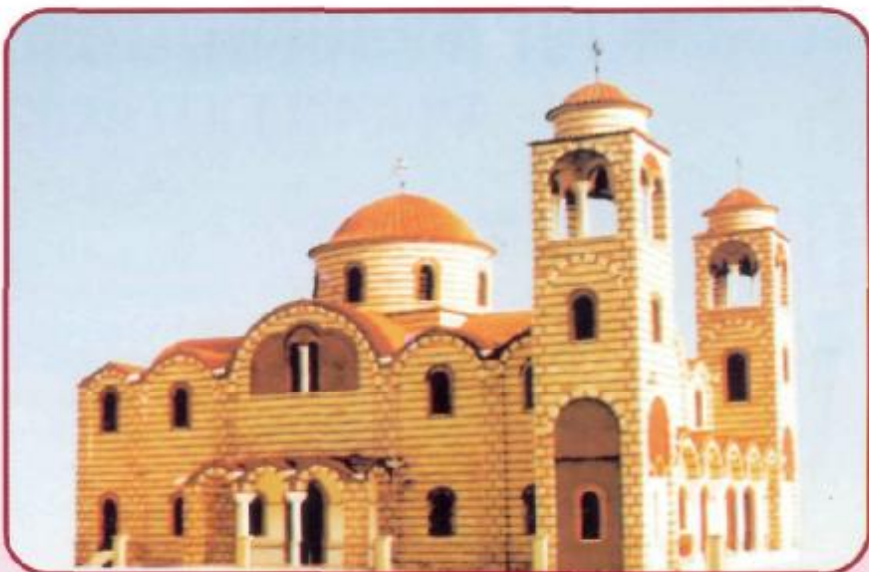
Ὁ Ἅγιος Ἀντίπας χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Περγάμου ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους. Σὲ μεγάλη ἡλικία συνελήφθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρες, γιατί δὲν μπορούσαν νὰ κατοικοῦν σὲ ἐκεῖνο τὸν τόπο ὅπου ζοῦσε καὶ ὁ Ἀντίπας.

Ὁδηγήθηκε στὸν ἡγεμόνα ὁ Ἅγιος, πού προσπάθησε νὰ τὸν πείσει νὰ ἀρνηθεῖ τὸν Χριστό, λέγοντάς του ὅτι ἡ εἰδωλολατρία ὡς ἀρχαιότερη θρησκεία εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴν πίστη τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἅγιος μέ ἔξυπνο τρόπο ἀνέφερε τὸν ἀδελφοκτόνο Κάιν. Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχαιότερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅμως μισήθηκε ἀπ' ὅλους τοὺς μεταγενέστερους ἐξαιτίας τοῦ παραπτώματός του. Ἔτσι καὶ ἡ ἀσέβεια τῶν εἰδωλολατρῶν εἶναι μισπὴ στοὺς χριστιανούς.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἡγεμόνας καὶ οἱ εἰδωλολάτρες ὀργίσθηκαν καὶ ἔριξαν τὸν Ἅγιο σὲ πυρακτωμένο βόδι.

Ὁ Ἅγιος προσευχόμενος δοξολογοῦσε τὸν Θεὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε, γιατί ἀξιώθηκε νὰ

ὕποφέρει γιὰ τὴν ἀγάπη Του.

Τοῦ ζήτησε μάλιστα νὰ θεραπεύονται ἀπὸ τοὺς ἀφόρητους πόνους καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸν πονόδοντο ὅσοι ἐπικαλοῦνται τὸν Ἅγιο. Καὶ ὅσοι γιορτάζουν τὴ μνήμη του νὰ βροῦν κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, ἔλεος.

Ἔτσι ἐξεδήμισε ὁ Ἅγιος πρὸς τὸν Κύριο, ἀφοῦ πέτυχε αὐτὸ πού ζητοῦσε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸ Ἅγιο λείψανό του τάφηκε μέσα στὴν ἐκκλησία τῆς Περγάμου, ὅπου μέχρι σήμερα ἀναβλύζει μύρο. Τεμάχια τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀντίπα εὐρίσκονται τεθησαυρισμένα σὲ διάφορα ἱερά προσκυνήματα, ὅπως: στὴν Ἱερά Μονὴ Πάτμου τμῆμα τῆς ἁγίας κάρας του, στὴν Ἱερά Μονὴ Διονυσίου τοῦ Ἁγίου Ὅρους ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Ἁγίου, στὴν Ἱερά Μονὴ Μεγίστης Λαύρας ἡ κάτω σταγόνα τοῦ Ἁγίου καὶ εἰς τὴν Ἱερά Μονὴ Παναχράντου τῆς Ἀνδρου μικρὸ τεμάχιο τῆς ἱερᾶς κάρας του, τὸ ὁποῖο μυροβλύζει μέχρι καὶ σήμερα.

Ὁ Ἅγιος Ἀντίπας ἔλαβε ἀπὸ Θεοῦ τὸ χάρισμα νὰ θεραπεύει διάφορες ἀρρώστειες καὶ ἰδιαίτερα τὴν "ἀφόρητον τῶν ὀδόντων ὀδύνη". Θαυματουργικὲς ἰάσεις μαρτυροῦνται πολλές ὅπως καὶ ἡ πρὸ κάτω μαρτυρία τοῦ Ἁγίου Φιλοθέου, ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας ὁ ὁποῖος μετὰ ἀπὸ βέβαιο πνιγμὸ του περιγράφει ὡς ἑξῆς τὴν περίπτωσή του. "Πρὸ ὀλίγου καιροῦ κατὰ τὸ γέφυμα, σφηνώθηκε στὸν φάρυγγά μου ἀγκάθι ἀπὸ πτερύγιο ψαριοῦ. Προσπαθήσαμε τόσο ἐγὼ ὅσο καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς νὰ τὸ βγάλουμε μέ τὰ χέρια. Αὐτὸ ὅμως σφηνώθηκε πρὸ βαθιὰ στὸ λαιμό. Ὁ χρόνος περνοῦσε καὶ δὲν μπορούσα νὰ ἀναπνεύσω. Τότε ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μονῆς εἶχαμε τὴν ἀπὸ Θεοῦ σκέψη νὰ ζητήσουμε τὴ βοήθεια τοῦ Ἁγίου Ἀντίπα. Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ λίγο, μέ καιέλαβε δυνατὸς βρίχας καὶ τὸ ἀγκάθι πού σφηνώθηκε βαθιὰ στὸ λαιμό μου βγήκε, πρὸς δόξαν τοῦ θαυματουργοῦ Ἁγίου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'

Τῆς ἐρήμου πολίτης

Μυροβλήτην τὸν θεῖον καὶ Μαρτύρων τὸν σὺναθλον, τὸν πανευκλεῆ Ἱεράρχην καὶ Περγάμου τὸν πρόεδρον, τιμήσωμεν Ἀντίπαν οἱ πιστοί, ὡς τάχιστον καὶ μέγαν ἱατρὸν, τῆς δεινῆς ὀδόντων νόσου, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπὸ ψυχῆς βοήσωμεν δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ Ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ (ΣΦΑΛΑΝΤΙΩΤΙΣΣΑΣ)

Ζαχαρία Ραπτόπουλου - Θεολόγου

Πέντε χιλιόμετρα προς τα Βόρεια του προαστείου του Ἁγίου Ἀθανασίου βρίσκεται ἡ γυναικεία μονή τῆς Παναγίας τῆς ἐπονομαζομένης Σφαλαντιώτισσας. Λέγεται ἔτσι διότι ἡ χάρις τῆς Παναγίας θεραπεύει τό κέντρισμα τῶν ἀνθρώπων ἀπό τό σφαλάντζι πού εἶναι ἔντομο τῆς περιοχῆς, μέ κέντρισμα ὀδυνηρότατο ἢ καί θανατηφόρο ἰδιαίτερα ὅταν τά ἔντομα αὐτά ἐτρέφοντο ἀπό μολυσμένα πτώματα ζώων.

Ὁ χρόνος τῆς ἱδρύσεως τῆς Α' Μονῆς εἶναι ἀγνωστος καί ἡ ἱστορία τῆς μονῆς εἶναι σκοτεινή. Τό μόνο πού γνωρίζομε εἶναι ὅτι καιά τόν 18ο αἰώνα γίνεται ἀναφορά στόν κατάλογο τῶν Μονῶν πού παραθέτει στήν Ἱστορία του ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανός (Βενετία 1788). Ἐπίσης στόν Α' κώδικα τῆς Μητρόπολης Κιτίου μέ ἡμερομηνία 4 Σεπτεμβρίου 1727 γίνεται ἀναφορά στόν τότε ἡγούμενο τῆς Μονῆς τῆς Σφαλαντιώτισσας τόν Παπα-Γεράσιμο. Ὁ κύρ Παπα-Γεράσιμος εἶναι ὁ μόνος γνωστός ἡγούμενος τῆς Μονῆς. Τοῦτο ἀναφέρεται καί ἀπό ἄλλους δύο συγγραφεῖς προσκυνηματικῶν περιγραφῶν, οἱ ὁποῖοι σημειώνουν ὅτι ἡ Μονή δέν παρουσιάζει κανένα ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Δέν παραλείπουν ὅμως νά μᾶς πληροφορήσουν γιά τήν ὑπαρξη τῆς φορητῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Σφαλαντιώτισσας, πού εἶχε μεταφερθεῖ στήν Ἱερά Μητρόπολη Κιτίου στή Λεμεσό γιά φύλαξη καί προστασία. Σύμφωνα μέ τήν παράδοση ἡ εἰκόνα ἀνευρέθηκε σέ ἀγνωστο χρόνο κρυμμένη σέ ἕνα θάμνο σχοινιαῆς πού βρίσκεται στά δυτικά τῆς Μονῆς καί ὑποδεικνύεται μέχρι σήμερα.

Μετά τήν κοίμηση τοῦ τελευταίου ἡγουμένου τοῦ κύρ-Παπα-Γεράσιμου ἡ Μονή περιέπεσε σέ παρακμή. Ἡ μητρόπολη φρόντισε νά ἐνοικιάσει ὅπως συνηθίζοταν, τό ἐγκαταλελειμμένο μοναστήρι σέ κάποιους βοσκούς, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦσαν μερικούς χώρους γιά τίς ἀνάγκες τῶν κοπαδιῶν τους, ζοῦσαν στά ὑποστατικά τῆς Μονῆς καί διατηροῦσαν τήν Ἐκκλησία ἡ ὁποία σώθηκε μέχρι σήμερα.

Τό 1977, τόν Ἀπρίλιο, ἡ μονή παραχωρήθηκε σέ μιά ομάδα μοναχῶν, ἀπό τήν Ἱερά Μονή τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Ἀλαμάνου, μέ ἐπικεφαλῆς τή μοναχή Πανσέμνη, μέ σκοπό τήν ἀνασύστασή της σέ γυναικεῖο μοναστήρι. Ἐκτοτε ἡ ἀδελφότητα τῆς Μονῆς συνεχίζει μέ πολλή προσπάθεια τήν ἀνασπίλωση τῶν παλαιῶν κτι-

σμάτων καί τή συμπλήρωση νέων γιά τήν ὁμαλή λειτουργία της. Μέχρι σήμερα ἔχουν δημιουργηθεῖ προς τ' ἀνατολικά τεράστια ἔργα ἀντιστήριξης τοῦ χώρου ὅπου βρίσκεται ἡ Ἐκκλησία καί γενικά τά ὑπόλοιπα ἀναγκαῖα κτίσματα γιά τή λειτουργία τῆς Μονῆς. Στό βάθος τῶν κτισμάτων ὑπάρχει τό ἁγίασμα.

Ὁ Ἱερός ναός εἶναι μονόκλιτη βασιλική καμαροσκέπαστη. Στό ἐσωτερικό καταλήγει σέ ἡμικυκλική ἀψίδα πρὸς ἀνατολᾶς ἡ ὁποία φωτίζεται ἀπό μικρό παράθυρο, ἐνῶ ἐξωτερικά τό ὄλον οἰκοδόμημα εἶναι ὀρθογώνιο μέ μικρή εὐθύγραμμη οἰκοδομή πρὸς ἀνατολᾶς.

Στό νότιο μέρος περί τό κέντρο τοῦ ναοῦ ὑπῆρχε ἀρχαία βάση καί μέρος κτιστῆς κολόνας ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τήν ὑπαρξη εἴτε στοᾶς εἴτε νοτίου κλίτους τοῦ ναοῦ. Τοῦτο ἀνεσπλώθη σύμφωνα μέ τήν προϋπάρχουσαν ἀρχιτεκτονική τοῦ ναοῦ καί συμπληρώθηκε καί τό βόρειο κλίτος. Ἔτσι ὁ ναός ἐγίνε τρικλιτη καμαροσκέπαστη Βασιλική.

Ἐσωτερικά ὁ ναός εἶναι ὀρθογώνιος μέ βάση πάντα τό ὑψιστάμενο μεσαῖο κλίτος. Τό Ἅγιο βῆμα χωρίζεται ἀπό τόν κυρίως ναό μέ σκαλιστό εἰκονοστάσι πού φέρει τά γνωρίσματα τῆς τριπλῆς ἀνακατασκευῆς. Τό κάτω μέρος εἶναι τό ἀρχαιότερον, ἕνα ἄλλο μέρος εἶναι νεώτερο καί ὅπου ὑπῆρχαν φθορές ἐπιδιορθώθηκαν μέ τήν ἐπανασύσταση τῆς Μονῆς.

Ἡ Ἅγία Τράπεζα εἶναι ξυλόγλυπτη μέ κουβούκλιο, πιστό ἀντίγραφο τῆς παλαιᾶς. Ἡ θαυματουργός εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Σφαλαντιώτισσας φέρει τήν ἐξῆς ἐπιγραφή "ἡ εἰκόνα ἀνεκαινίσθη τό 1882". Ἄρα ἐφ' ὅσον ἡ Μονή ἀναφέρεται ὡς ὑπάρχουσα μέ ἡγούμενο τό 1727, ἡ εἰκόνα πρέπει νά ἦταν πολύ παλαιότερη καί ὅταν ὑπέστη φθορές ἀνεκαινίσθηκε τό 1882. Ἡ εἰκόνα πολύ πιθανόν νά εἶναι τοῦ 13^{ου} αἰώνα. Βρίσκεται δέ τοποθετημένη σέ εἰδικό Θρονί στό βόρειο τοῖχο τοῦ ναοῦ συνέχεια μέ τό εἰκονοστάσι. Ἡ αὐλή τῆς Μονῆς εἶναι πλακόστρωτη, μέ βρύση στά ἀνατολικά καί συμμετρική δενδροφύτευση. Ἡ θέα τῆς περιοχῆς εἶναι πανοραμική εἰδικά τή νύκτα.

Ἡ Μονή πανηγυρίζει κατά τήν ἐορτή τῶν εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, 21 Νοεμβρίου.

ΑΓΙΑ ΕΥΦΗΜΙΑ

πρωτ. Γεώργιος Νικολάου

Η Ἁγία μεγαλομάρτυς καὶ πανεύφημος νύμφη τοῦ Χριστοῦ Εὐφημία γεννήθηκε στὴν πόλη τῆς Χαλκηδόνος ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, τὸν συγκλητικό Φιλόφρονα καὶ τὴ Θεοδοσιανή, τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν τῶν αὐτοκρατόρων Μαξιμιανοῦ καὶ Διοκκλητιανοῦ. Ἀνθύπατος τῆς Ἀσίας ἦταν ὁ Πρίσκος, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ ἱερέα τοῦ Ἄρν, Ἀππιλιανοῦ, κήρυξε θυσίες καὶ ἐορτασμοὺς πρὸς τὸν θεὸ Ἄρν. Ἡ Εὐφημία μαζί μὲ τὴ μητέρα τῆς Θεοδοσιανῆ καὶ ἄλλους χριστιανούς ἀρνίθησαν νὰ συμμετάσχουν σ' αὐτὲς τὶς τελετές καὶ παρέμεναν προσευχόμενοι στὸν ἕνα καὶ Τριαδικὸ Θεό. Ὄταν ἐκλήθησαν ἀπὸ τὸν ἀνθύπατο νὰ θυσιάσουν στὰ εἰδῶλα, κατ' ἐντολὴ τοῦ αὐτοκράτορα, αὐτοὶ ἀρνίθησαν καὶ ὑποβλήθηκαν στὸ μαρτύριο. Ἡ Ἁγία Εὐφημία δέχθηκε τὸ μαρτύριο μὲ τὴν καρτερία τῶν Ἁγίων καὶ τὸ θάρρος τῶν μαρτύρων γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ γλυκίστου Ἰησοῦ. Δέθηκε στὸν τροχό, καὶ καθὼς οἱ ὑπηρέτες τοῦ ἀνθυπάτου Πρίσκου τὸν ἐστρεφαν καὶ ἐσπασε κάθε μέλος τοῦ σώματός της, θερμαινόταν ἡ ψυχὴ της ἀπὸ τὴν προσευχὴ πρὸς τὸν Θεό· κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἄγγελος καὶ ἔκανε κομμάτια τὸ ὄργανο τοῦ τροχοῦ, παρέλυσε τοὺς ὑπηρέτες καὶ ἡ ἀθληφόρος βγήκε ἀνέπαφη. Κατόπιν διέταξε ὁ ἀνθύπατος νὰ καεὶ κάμινος τόσο πού νὰ φτάνει ἡ φλόγα σαράντα πήχεις καὶ νὰ ριχθεῖ μέσα ἡ Ἁγία. Ἀφοῦ τὴν ἔδεσαν, ὁ Οὐϊκτωρ καὶ ὁ Σωσθένης οἱ δῆμοι, εἶδαν πάνω στὸ κεῖλος τῆς καμίνου νὰ στέκονται ἄνδρες καὶ νὰ δισκορπίζουν τὴ φωτιὰ καὶ νὰ περιμένουν νὰ φυλάξουν τὴν Ἁγία ἀνέπαφη. Ὁ Οὐϊκτωρ καὶ ὁ Σωσθένης πίστεψαν στὸν Χριστό· φυλακίστηκαν καὶ ἀργότερα κατασπαράχθηκαν ἀπὸ ἄγρια θηρία.

Ὄταν ἡ Ἁγία ἔμεινε ἀνέπαφη καὶ ἀπὸ τὴ φωτιὰ ὁ Ἀνθύπατος διέταξε τὸ ἐπόμενο μαρτύριο, νὰ συνθλιβεῖ ἡ Ἁγία ἀπὸ μεγάλες πέτρες, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ συντρίψουν οἱ πέτρες τὴν Ἁγία, ἡ δύναμη καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ συνέτριψε τὶς πέτρες καὶ κράτησε τὴν Ἁγία ἀκέραιη στὸ σῶμα. Μετὰ τὴν ἔριξαν μέσα σὲ λάκκο μὲ σαρκοφάγα ψάρια, ἀλλὰ αὐτὰ ἀντὶ νὰ τὴν κατασπαράξουν τὴν κράτησαν πάνω στὰ νερά σῶα καὶ ἀβλαβή.

Ὄταν ὁ ἀνθύπατος εἶδε ὅτι ὅλα τὰ μαρτύριά του ἦταν ἀνόφελα, διέταξε νὰ ριχθεῖ ἡ Ἁγία μέσα στὰ θηρία τὰ ὁποῖα ὅμως πίδησαν μπροστὰ της καὶ τῆς φίλησαν τὰ πόδια. Γιὰ νὰ ὀλοκληρωθεῖ ὅμως τὸ μαρτύριό της, μιὰ ἀρκούδα ἔτρεξε καὶ τὴ δάγκωσε χωρὶς νὰ τὴν πληγώσει καθόλου. Ἡ Ἁγία τότε ἄκουσε φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα της εἰρηνικά. Ἐτάφη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της Φιλόφρονα καὶ Θεοδοσιανῆ ἔξω ἀπὸ τὴ Χαλκηδόνα.

Ἡ Μεγαλομάρτυς Εὐφημία συνδέεται μὲ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐκκλησίας ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν. Στὴ Χαλκηδόνα, τὴν πατρίδα τῆς Ἁγίας, συνεκροτήθη (451 μ.Χ.) ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ σύνοδος, ἡ ὁποία καταδίκασε τὸν μονοφυσισμὸ. Εἶχαν περάσει σχεδὸν 50 χρόνια ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τῆς Ἁγίας (303 μ.Χ.), ἐπὶ Διοκκλητιανοῦ καὶ αὐτοὶ πού ἀκολουθοῦσαν τὴν αἵρεση τοῦ μονοφυσισμοῦ καταδικάσθηκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία διὰ τὸ σφαλῆρό καὶ πεπλανημένο φρόνημά τους περὶ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ὅτι δῆθεν εἶχε μόνο μία φύση, ἦταν δηλ. μόνο Θεός, καὶ ὄχι ἄνθρωπος τέλειος. Στὴν καταδίκη τους ἀνεμείχθη τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας. Ἐλέχθη ὅτι στὸν τάφο της, πού περιέκλειε τὸ σεπτὸ λείψανό της, σημειώθηκε κάποια θαυματουργικὴ ἀποδοκιμασία τῶν αἰρετικῶν καὶ ἐπίδοκιμασία τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων. Ἐβάλαν στὸ στήθος τῆς Ἁγίας σφραγισμένους τοὺς τόμους μὲ τὶς δοξασίες τῶν ὀρθοδόξων καὶ τῶν αἰρετικῶν. Ὄταν μετὰ ἄνοιξαν ξανά τὴ λάρνακα τῆς Ἁγίας βρῆκαν τὸν τόμο τῶν ὀρθοδόξων μέσα στὰ χέρια της καὶ τῶν κακοδόξων ριγμένο στὰ πόδια της.

Τὸ σεπτὸ λείψανό τῆς Ἁγίας Εὐφημίας φυλάσσεται ἀκέραιο στὸν πατριαρχικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στὸ Φανάρι.

Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΪΣΙΟΣ

Γεννήθηκε στα Φάρσαλα της Καππαδοκίας το 1924 και λίγες μέρες μετά τη γέννησή του, βαφτίστηκε από τον έφημεριο του χωριού και μετέπειτα σύγχρονο Άγιο της Εκκλησίας μας π. Ἀρσένιο, ο οποίος του ἔδωσε και τὸ ὄνομά του.

Τὸ 1924 μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν ὄλη ἡ ὑπερπολύτεκνη οἰκογένειά του μεταφέρεται στὸν Πειραιᾶ, ἀπὸ ἐκεῖ σπὴν Κέρκυρα καὶ σπὴν Ἡγουμενίτσα καὶ τελικὰ τὸ 1927 σπὴν Κόνιτσα. Τελειώνει τὸ Δημοτικὸ καὶ ἀσχολεῖται μετὰ τὰ κήματα τοῦ πατέρα του καὶ μετὰ τὴν τέχνη τοῦ μαραγκοῦ. Νέος, κατατάσσεται στὸν στρατὸ καὶ ὑπηρετεῖ ὡς διαβιβαστὴς γιὰ πέντε χρόνια. Ἀργότερα μεταβαίνει γιὰ δευτέρη φορά στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἐγκαταβιώνει σπὴ Μονὴ Ἐσφιγμένου καὶ κατοπινὴ σπὴ Μονὴ Φιλοθέου. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ γιὰ λόγους ὑγείας ἐπανέρχεται σπὴν Κόνιτσα καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν καλύτερευση τῆς ὑγείας του ἐπιστρέφει σπὴ Μονὴ Φιλοθέου καὶ κείρεται μοναχός. Σὲ λίγα χρόνια ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ συνεχίζει τοὺς ἀσκητικούς του ἀγῶνες σπὴν ἐγκαταλειμμένη Μονὴ Στομίου, σπὴν Κόνιτσα. Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἐπισκέπτεται τὴν Κέρκυρα καὶ κάνει τὴν ἀνακομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Καππαδόκη, μεταφέροντάς τα σπὴν Κόνιτσα. Πολὺ ἀργότερα, τὸ 1970, θὰ τὰ μεταφέρει στὸ Ἦσυχαστήριον τῆς Σουρωτῆς σπὴ Θεσσαλονίκην.

Τὸ 1962 ἀσκητεῦει σπὴν ἔρημον τοῦ Σινᾶ. Ἐκεῖ, στὸ κελλὶ τῶν ἁγίων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης, ζεῖ ἐντονη πνευματικὴ ζωὴ καὶ θαυματουργεῖ.

Στὸ περιβόδι τῆς Παναγίας ἐπιστρέφει ξανά τὸ 1964. Ἐγκαθίσταται σπὴν καλύβη τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων τῆς Μονῆς Ἰβήρων. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐγχείρησιν στὸν πνεύμονα ποὺ ἔκανε σπὴ Θεσσαλονίκην, ἐπιστρέφοντας στὸ Ὄρος, παρέμεινε γιὰ λίγους μῆνες στὰ ἐρημικὰ Κατουνάκια. Σπὴ συνέχεια, προσκαλεῖται καὶ ἀναλαμβάνει καθήκοντα προϊσταμένου σπὴ Μονὴ Σταυρονικήτα. Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Γέροντά του, τοῦ πατρὸς Τύχωνα, κατ' ἐντολὴ δικῆ του ἐγκαθίσταται στὸ κελί τοῦ Γέροντά του, ἰδιοκτησία τῆς Μονῆς Σταυρονικήτα ποὺ εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Τίμιον Σταυρό. Μετὰ ἀπὸ μιά δεκαετία ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ κελλὶ "Παναγούδα" τῆς Μονῆς Κουτλουμουσίου. Καθημερινὰ δεχόταν ἑκατοντάδες ἀνθρώπους στὸ "ὑπαίθριον ἀρχονταρῖκι" τοῦ ὑπακούοντος σπὴν προτροπὴ τοῦ προστάτη καὶ πολιούχου τῆς σκήτης τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε πει νὰ παραμείνει ἐκεῖ γιὰ νὰ δοξάζει τὸν Θεὸ μετὰ τὴ ζωὴ του καὶ νὰ παρηγορεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1993 γιὰ λόγους ὑγείας ἐγκαταλείπει τὸ Ὄρος τῆς καρδιάς του καὶ ἀρχίζει ἐξετάσεις καὶ θεραπείαν σπὴ Θεσσαλονίκην, στὸ Ἦσυχαστήριον τῆς Σουρωτῆς. Μετὰ ἀπὸ πολὺμηνι σκληρὴ καὶ ἐξαντλητικὴ νοσηλεία, στίς 12 Ἰουλίου 1994 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ καὶ ἐνεταφιάσθη δίπλα στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου τοῦ Ἱεροῦ Ἰννακείου Ἦσυχαστηρίου τῆς Σουρωτῆς.

“Τὰ παιδιά”, ἔλεγε ὁ Γέροντας, “ὅταν τὰ ἀντιμετωπίζουμε μετὰ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη πηγαίνουν καλά. Καὶ οεῖς νὰ διαβάζετε τὴν Ἁγία

Γραφή, γιατί εἶναι θεόπνευστη καὶ ἔχει πνεῦμα ἅγιο. Νὰ διαβάζετε καὶ τοὺς Βίους τῶν Ἁγίων καὶ τὸ Γεροντικὸ. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν ἔμπρακτὴ ἔρμηνεία τῆς θεωρίας τοῦ Εὐαγγελίου μας”.

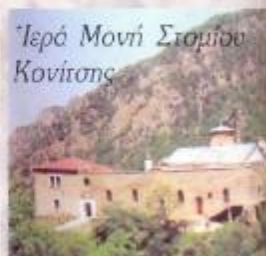
Τὸ κελλὶ Παναγούδα

Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου

Τὸ κελλὶ τῶν Ἱερῶν

Ἱερὰ Μονὴ Στομίου Κόνιτσης

Έλεγε ο Γέροντας...

● Νηστεία, αργυρνία, προσευχή. Αυτά ἄν τὰ ἐφαρμόσεις στή ζωή σου ἀδελφέ μου θά πειύξεις πολλά. Στή ζωή σου νά εἶσαι ἄπλός. Βλέπεις τήν καλύβη μου πού εἶναι φτωχική. Νά υπάρχουν στό σπίτι σου μόνο τὰ ἀναγκαῖα. Τά πολλά πράγματα δέν βοηθοῦν στήν πνευματική ζωή.

● Ἡ πνευματική ζωή πρέπει νά ἀρχίζει μέ τήν καρδιά καί στίς κρίσεις σας πάντα νά βάζετε ἕνα ἐρωτηματικό.

● Νά προσέχετε καί νά μὴν παραμελεῖτε τό μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως! Μέ τήν ἐξομολόγησι ἀλλάζει τελείως ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι καλύτερα νά ἔχετε ἕνα πνευματικό, γιατί ὁ πνευματικός εἶναι σάν τόν γιατρό. Πρέπει νά ξέρει ἀνά πάσα στιγμή τήν κατάστασι τοῦ ἀσθενῆ, γιά νά δίνει κάθε φορά τό ἀνάλογο φάρμακο.

● Ὅταν βιώνεις τόν Χριστό αἰσθάνεσαι χαρά καί ὅταν εἶσαι ἄρρωστος τά πράγματα ἀλλάζουν γιά σένα μέ τή δοξολογία.

● Ὅσοι ζοῦν τήν κοσμική ζωή, ἀποταμιεύουν ἄγχος, ἐνῶ ὅσοι ζοῦν τήν πνευματική ζωή κáιρονται.

● Νά ἐμπιστεύεσαι στόν Θεό ἐκεῖνα πού εἶναι δυσκολοκαίρῳθια ἀνθρωπίνως, γιά νά ἀπαλλαγῆς ἀπό τό ἄγχος. Ὅταν βλέπει ὁ Χριστός ὅτι δέν ἔχεις ἀνθρώπινη βοήθεια, τότε παρεμβαίνει ὁ ἴδιος καί σέ βοηθά. Μέ τήν ταπείνωσι καί τήν πίστι ὅλα τά προβλήματα λύνονται.

● Ὅταν κάποιος ἔχει ἀρρώστεια, τότε μπορεῖ νά καταλάβει τόν πόνο τοῦ ἄλλου. Κι ὅταν κοιτάξεις λίγο τόν πόνο τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐλαφρύνεται κατὰ πολύ καί ὁ δικός σου πόνος. Ὁ Θεός παρακωρεῖ τήν ἀσθένεια γιά νά ἐξοφλήσουμε ἢ νά ἀποταμιεύσουμε. Οἱ ἀρρώστειες εἶναι περαστικές ἀλλά καί πολύ ὠφέλιμες. Ὁ Θεός πολλές φορές κάνει αὐτό πού θέλει μέσω τῶν γιατρῶν. Κι ἄν δέν δίνει πολλές φορές τή θεραπεία εἶναι γιά νά ὠφεληθεῖ ὁ ἄνθρωπος.

● Τίς ψυχές μας ὁ Θεός θέλει νά τίς σώσουμε μέ τήν ὑπομονή κι ὄχι μέ τή βιασύνη, γιατί τό ἕνα εἶναι γνώρισμα ταπεινοφροσύνης καί τό ἄλλο ὑψηλοφροσύνης.

● Ὅποιος ἀγαπάει τόν Θεό ἀγαπάει καί τόν πλησίον του. Ὅταν δέν ἀγαπάει καί τόν πλησίον του καί λέει ὅτι ἀγαπᾷ τόν Θεό, ἀγαπάει τόν ἑαυτό του.

● Ἐνα βράδυ, καθώς προσευκόταν ὁ Γέροντας μέ ἕνα γνωστό του ἱεροδιάκονο ξαφνικά μέσα στό ἐκκλήσάκι πού βρισκόntonουσαν τό καντήλι τῆς Παναγίας ἄρχισε νά κινεῖται μόνο του καί τά πάντα φωτίστηκαν μέ ἕνα φῶς ἄπλετο καί ὑπερκόσμιο. "Ξέρεις", εἶπε ὁ Γέροντας τό πρωῖ, "ἡ Παναγία ἐδῶ στό Ἅγιο Ὅρος περνάει ἀπ' ὅλα τά μοναστήρια καί τά κελλιά. Πέρασε κι ἀπ' ἐδῶ..."

Αἰσθάνομαι σάν ἕνα κονσερβοκούτι ἄχρηστο, πειταμένο μέσα σέ ἕνα σκουπιδοτενεκέ, πού ὁμως, οἰκονομία Θεοῦ, εἶναι στραμμένο τό καπάκι του πρὸς τόν Ἥλιο. Δέχεται ἔτσι πάνω του τίς φωτεινές του ἀκτίνες, μέ ἀποτέλεσμα νά καθρεφτίζεται ὁδος ὁ Ἥλιος πάνω του καί νά γίνεται κατὰ Χάριν φωτεινό!

Ἱερά Μονή Ἐσφιγμένου

Κελλί τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

ΜΟΛΔΑΒΙΑ ΚΑΙ ΓΚΑΓΚΑΟΥΖΙΑ

πρωτ. Σάββα Μιχαηλίδη

Οι ρουμανικές περιοχές της Μολδαβίας και της Βλαχίας είναι γνωστές από την ιστορία της Έλληνικής Έπανάστασης. Άρκετοι θά θυμούνται από τα μαθητικά τους χρόνια τους Έλληνες ήγεμόνες της Μολδοβλαχίας, τον Άλέξανδρο Ύψηλάντη, τον ήρωισμό των Ίερολοχιτών στο Δραγατσάνι, τη θυσία του Γωργάκη Όλμπιου και των συντρόφων του στην Μονή του Σέκκου κ.τ.λ. Λίγοι όμως γνωρίζουν κάτι για την ανατολικά του Προύθου Δημοκρατία της Μολδαβίας και ακόμη λιγότεροι έχουν ακούσει ποτέ για τους τουρκοφώνους ὀρθοδόξους Γκαγκαουζούς της νοτίου Μολδαβίας.

Μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένώσεως, ὁ πολιτικός χάρτης της πρώην Σοβιετικής Δημοκρατίας της Μολδαβίας διαμορφώθηκε ὡς ἑξῆς: Ἡ μεταξύ του Προύθου και Δνεϊστερου χώρα ἀπέτέλεσε τη Δημοκρατία της Μολδαβίας με πλειοψηφία Μολδαβῶν ρουμανικής καταγωγῆς, ἡ Ὑπερδνεϊστερία (μιά στενόμακρη λωρίδα γῆς μεταξύ του Δνεϊστερου και της Οὐκρανίας) ὅπου πλειοψηφούν οἱ Ρῶσσοι και οἱ Οὐκρανοὶ αὐτοανακηρύχθηκε ἀνεξάρτητο κράτος χωρίς νά ἐπιτύχει διεθνή ἀναγνώριση, ἐνῶ ἡ Γκαγκαουζία ἔγινε αὐτόνομη περιοχὴ ἐντὸς της Μολδαβίας.

Ἡ Μολδαβία εἶναι κυρίως γεωργικὴ χώρα. Οἱ ὄμαλοι λόφοι και οἱ πεδιάδες της εἶναι εὐφορότατα μαυροχώματα (τερνοζιόμ) και ἡ χώρα παράγει ἐξαιρετικά κρασιά και ἄλλα γεωργικά προϊόντα. Ὅμως, ἡ ἀνεξαρτητοποίηση της Μολδαβίας και ἡ μετάβαση στην ἐλεύθερη ἀγορά, σέ συνδυασμό με τὴ λόγω καιρικῶν συνθηκῶν μείωση της γεωργικῆς παραγωγῆς σέ διαδοχικές χρονιές μετά τὸ 1996, ὀδήγησαν τὴν οἰκονομία της σέ πολὺ ἄσχημη κατάσταση. Τὸ μέσο ἡμερομίσθιο ἑνὸς Μολδαβου εἶναι ἕνα δολλᾶριο. Στην Τιράσπολ, πρωτεύουσα της Ὑπερδνεϊστερίας, κάναμε ἀγασμό στο σπίτι ἑνὸς γιατροῦ με τὸν πατέρα Ἀνδρέα, ἱερέα της μολδαβικῆς γυναικειᾶς Μονῆς της Ἁγίας Μάρθας και Μαρίας. Ὁ μηνιαῖος μισθός του γιατροῦ εἶναι τριάντα δολλᾶρια.

Ἡ μεγάλη ἐκπληξη του ταξιδιοῦ μου στην Μολδαβία ἦταν ἡ ἀνακάλυψη τῶν ὀρθοδόξων τουρκοφῶνων Γκαγκαουζῶν της Μολδαβίας. Ὁ πληθυσμός τους ἀνέρχεται στις 170,000 ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 150,000 ζοῦν στην Αὐτόνομη Περιοχὴ της Γκαγκαουζίας στην νότιο Μολδαβία.

Γκαγκαουζοὶ ζοῦν και στην Ρουμανία, Βουλγαρία και ἰδίως στην Ἑλλάδα ὅπου ἀριθμοῦν ἀρκετές χιλιάδες στις περιοχές Νέας Ζίχνης Σερρών και Νέας Ὀρεστιάδος Ἐβρου.

Αὐτὸ πού κάνει ἰδιαίτερη ἐντύπωση στὸν Ἕλληνα ἐπισκέπτη της Γκαγκαουζίας εἶναι ἡ ἐντονη τουρκικὴ παρουσία σέ ὅλες τίς πτυχές της ζωῆς του τόπου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸ τομέα. Λειτουργοῦν σήμερα, ἂν και ὄχι με πολλοὺς μαθητές, δύο τουρκικά σχολεῖα μέσης ἐκπαίδευσέως στις πόλεις Τσαντίρ Λούγκα και Γκογκάζ. Αὐτὸ στο Γκογκάζ, πού ὀνομάζεται Λύκειο Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ και ἐγκαινιάσθηκε ἀπὸ τὸν πρώην τούρκο πρόεδρο, ἔχει τούρκους δασκάλους και εἶναι πλήρως ἐξαρτώμενο ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἡ Τουρκία κατασκευάζει ἔργα ὑποδομῆς, χορηγεῖ μεγάλη οἰκονομικὴ βοήθεια, ὅπως τὴ δωρεάν ἀποστολὴ μαζοῦτ, χρηματοδοτεῖ τὴ ραδιοτηλεοπσία, τὰ μέσα ἐνημερώσεως, τὸ Πανεπιστήμιο της Γκαγκαουζίας και τὰ πολιτικά κόμματα, ἀναπτύσσει πολιτιστικές σχέσεις με τὴν Γκαγκαουζία και ἀκόμα προωθεῖ τὴν ἐργοδότηση Γκαγκαουζῶν, ἰδίως γυναικῶν, στην Τουρκία.

Ἐνας ἄλλος κίνδυνος πού ἀντιμετωπίζουν οἱ Γκαγκαουζοὶ εἶναι ἡ προσπάθεια προσηλυτισμοῦ τους ἐκ μέρους προτεσταντικῶν αἰρέσεων. Ἡ Τουρκία, πιστή στις περί κοσμικοῦ κράτους ἀρχές του Κεμαλισμοῦ, δέν ἀσκεῖ, ἐπὶ του παρόντος τουλάχιστον, μουσουλμανικὴ προσηλυτιστικὴ δραστηριότητα στην Γκαγκαουζία. Οἱ ἐξ Ἀμερικῆς ὅμως δολλαριοῦχοι Βαπτιστῆς και Ἀιβεντιστῆς ἔχουν γεμίσει τὴν Γκαγκαουζία με τεράστιους "οἶκος προσευκῆς". Καὶ αὐτὰ ὅταν οἱ ὀρθόδοξοὶ Γκαγκαουζοὶ χρησιμοποιοῦν σέ ἀρκετές περιπτώσεις γιὰ τὴ λατρεία κοσμικά κτίρια πού τὰ μετατρέπουν πρόχειρα σέ ἐκκλησίες. Μάλιστα οἱ Ἀιβεντιστῆς ἔχουν καλέσει στο Σακραμέντο της Καλιφόρνιας 2000 Γκαγκαουζοὺς και τοὺς ἐκπαιδεύουν με τὸ ὄραμα της χρησιμοποίησής τους γιὰ τὸν ἐκ-χριστιανισμό της Τουρκίας.

Και ἐνῶ αὐτὴ εἶναι ἡ δράση τῶν Τούρκων και τῶν αἰρετικῶν στην Γκαγκαουζία, ἡ ἐπίσημη Ἑλλάδα και Κύπρος ἀπουσιάζουν ἀπὸ τὸ χῶρο αὐτό. Μόνο κάποια ἐκκλησιαστικά πρόσωπα και οἱ σύλλογοι τῶν Ἑλλήνων Γκαγκαουζῶν ἔχουν ἀναπτύξει σχέσεις με τοὺς Γκαγκαουζοὺς της Μολδαβίας. Ἦδη χάριν σέ αὐτῆς τίς ἰδιωτικές πρωτοβουλίες κτίζονται δύο ἐκκλησίες στην Γκαγκαουζία και ἐκδόθηκε προσευχητᾶριο στὰ γκαγκαουζικά.

Ὡς πρὸς τὴν καταγωγή τῶν Γκαγκαούζων ὑπάρχουν διάφορες θεωρίες. Ἡ ἐπικρατέστερη ὑποστηρίζει τὴ μικρασιατικὴ προέλευση τῶν Γκαγκαούζων. Τὸν 13ον αἰώνα ἀρκετοὶ ὑπήκοοι τοῦ Σελτζουκικοῦ Σουλτανάτου τῶν Ροῦμ τοῦ Ἰκονίου, τοῦ ὁποῖου ὁ πληθυσμὸς ἦταν κυρίως χριστιανικός, ἀκολούθησαν ὑπὸ τὴν πίεση τῶν Μογγόλων, τὸν χριστιανὸ Σελτζουκὸ Σουλτάνο καὶ ἐκ μητρὸς Ἕλληνα Ἰζεντίν Καϊκαοὺς Β' στὰ εὐρωπαϊκὰ βυζαντινὰ ἐδάφη.

Οἱ Γκαγκαοῦζοι, δηλαδή οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Καϊκαοῦς, ἐγκαταστάθηκαν στὴν περιοχὴ τῆς σημερινῆς Νέας Ζίχνης Σερρῶν, σπὶ Δοβρουτσά (περιοχὴ Βάρνας) καὶ στὴν περιοχὴ Ἀνδριανουπόλεως. Μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν τὸ 1923 οἱ Γκαγκαοῦζοι τῶν χωριῶν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης ἤλθαν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐγκαταστάθηκαν σὲ 20 περίπου χωριά τῆς περιοχῆς τῆς Νέας Ὀρεστιάδος, ἐνῶ λίγοι κατέφυγαν στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμυλία (νοτιανατολικὴ Βουλγαρία). Στὰ τέλη τοῦ 18ου ἀρχῆς τοῦ 19ου αἰῶνος τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῶν Γκαγκαοῦζων τῆς περιοχῆς τῆς Βάρνας ἐγκαταστάθηκε στὰ ἀπὸ τὸ 1812 ἐπισήμως πλέον ρωσικὰ ἐδάφη τῆς Βεσσαραβίας, δηλαδή στὴ σημερινή νότια Μολδαβία καὶ στὴ νοτιοδυτικὴ Οὐκρανία. Οἱ ἐναπομείναντες στὴν περιοχὴ τῆς Βάρνας Γκαγκαοῦζοι συμπορεύθηκαν μὲ τὸ πολυπληθὲς ἑλληνικὸ στοιχεῖο τῆς Βάρνας μέχρι τοὺς ἀνθελληνικοὺς διωγμοὺς τοῦ 1906. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὸ φηρμάνι τοῦ 1870 γιὰ τὴν ἵδρυση τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ἐξαιρούσε ἀπὸ αὐτὴ τὰ γκαγκαοῦζικα χωριά τῆς Βάρνας. Κατὰ τὴν Τουρκοκρατία οἱ Γκαγκαοῦζοι συμμετεῖχαν ἐνεργὰ στὰ ἑλληνικὰ ἐπαναστατικὰ σώματα καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀπαγκονίσθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὡς μέλη τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας.

Ἄκόμη ὑπάρχουν καὶ γλωσσολογικὲς ἐνδείξεις γιὰ τὴν ἑλληνικὴ καταγωγή τῶν Γκαγκαοῦζων. Τὰ γκαγκαοῦζικα εἶναι μὲν τουρκικὴ διάλεκτος, ἀλλὰ μὲ μίᾶ σημαντικὴ διαφορὰ ἀπὸ τὴν κοινὴ τουρκικὴ. Ἡ σύνταξη τῶν γκαγκαοῦζικων εἶναι ἡ ἴδια μὲ αὐτὴ τῆς ἑλληνικῆς καὶ τῶν ἄλλων ἰνδοευρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

(Περισσότερες πληροφορίες γιὰ τοὺς Γκαγκαοῦζους παρέχει τὸ ἐντυπο "Γκαγκαουζία, Ἱστορικὴ προσέγγιση καὶ σημερινὴ πραγματικότητα, στὴν οἰκουμενικὴ διάσταση τῆς Ὀρθοδοξίας", πού ἐξέδωσε ὁ ἔδρεῶν στὴ Θεσσαλονικὴ Σύνδεσιμος Φίλων τῆς Γκαγκαουζίας "Ὁ Ἅγιος Δημήτριος").

Ἡ χορωδία τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ Κονγκάζ στὴ Μητρόπολη Λεμεσοῦ.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι, ὅταν ἓνας λαὸς υἰοθετεῖ τὴ γλῶσσα ἄλλου ἔθνους, τὸ τελευταῖο πού κάνει εἶναι ἡ σύνταξη τῆς μητρικῆς τοῦ γλώσσας. Ἄκόμη οἱ Γκαγκαοῦζοι χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ὀρολογία ἑλληνικὲς λέξεις ἐκεῖ ὅπου οἱ Σλάβοι καὶ οἱ Ρουμάνοι ἔχουν δικούς τους ὄρους. Γιὰ παράδειγμα λέγουν Παναγία, ἅγιος, στεφάνωμα, βάπτισι, μετάνοια κ.τ.λ.

Ἑλλάδα καὶ Κύπρος πρέπει νὰ συμπαρασταθοῦν στὴν Γκαγκαουζία. Ἐκτιμῶ ὅτι οἱ προτεραιότητες αὐτὴ πὴ στιγμή εἶναι ἡ ἵδρυση ὀρθοδόξων σχολείων καὶ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ στὸ Κονγκάζ. Στὴ μικρὴ αὐτὴ πόλη ὑπάρχουν οἱ κατάλληλες προϋποθέσεις στελεχώσεως καὶ ὑποστηρίξεως αὐτῶν τῶν ἰδρυμάτων ἐξ αἰτίας τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινοβίου (Ὅψινα στὰ ρωσικὰ, τῶν ἐνοριτῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κονγκάζ. Ὁ πατὴρ Βασίλειος, πού εἶναι καὶ γεωπόνος, ἔπεισε 300 οἰκογένειες ἐνοριτῶν του νὰ ἐνώσουν τὶς ἰδιοκτησίεις τους σὲ ἓνα εἶδος χριστιανικοῦ "κολλόζ". Ὁ συνεταιρισμὸς διαθέτει 500 ἐκτάρια γῆς καὶ παράγει ὄλων τῶν εἰδῶν τὰ γεωργικὰ προϊόντα: σιτηρά, σόγια, ὄσπρια, σταφύλια, μήλα, ροδάκινα, καρπούζια καὶ λαχανικά. Ἐμπόδια στὴν περαιτέρω ἀνάπτυξη τοῦ συνεταιρισμοῦ εἶναι τὰ πεπαλαιωμένα γεωργικὰ μηχανήματα πού κληρονόμησαν μετὰ τὴ διάλυση τοῦ σοβιετικοῦ "κολλόζ", οἱ καμπλές τιμές πωλήσεως τῶν προϊόντων, ἡ ἔλλειψη μηχανημάτων παραγωγῆς γάλακτος ἀπὸ τὴ σόγια καὶ ἐπεξεργασίας τοῦ ἠλιотροπίου, τὸ πέραν τοῦ 30% δανειστικὸ ἐπιτόκιο κ.τ.λ. Ἄν ἡ "Ὅψινα" προοδεύσει, τότε θὰ μποροῦν οἱ ἴδιοι νὰ συμπιρῆσουν τὰ ὀρθόδοξα σχολεῖα καὶ τὸν ραδιοσταθμὸ.

Ο ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΗΣ ΝΕΟΪΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΣ

Βιογράφος αγίων μορφών της νεότερης εκκλησιαστικής Ιστορίας μας, πάει να καθιερωθεί ο φίλιτός μας Αρχιμανδρίτης Π. Νεκτάριος Ανδρ. Ζιόμπολας. Το πρώτο του βιβλίο ήταν μία έμπεριστατωμένη βιογραφία του Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως. Το νέο του βιβλίο ασχολείται με τη ζωή, το έργο και το φρικτό μαρτύριο που υπέστη, στο φρέαρ του Ιακώβ, ένας πολύ δικός μας άνθρωπος. Ο συμπατριώτης μας, Κύριος π. Φιλούμενος (12.10.1913 - +29.11.1979).

Με ιστορική λεπτομέρεια, ως όφειλε, ο π. Νεκτάριος αφού έχει περισυλλέξει όλες τις αναγκαίες λεπτομερείς πληροφορίες, αφού τις έχει διασταυρώσει και ελέγξει, μας δίνει, από τα πρώτα παιδικά χρόνια τη ζωή και τον άγιο βίο του ιστορούμενου προσώπου. Αναγκαστικά, θά λέγαμε, μας δίνει και τον παράλληλο βίο του όμολογητού και διδύμου αδελφού του π. Φιλουμένου, του π. Ελπίδιου.

Καταγωγή τους τό χωριό Όροῦντα. Τέκνα της πολύτεκνης οικογένειας του Γεωργίου και της Μαγδαληνής Χασάπη που αξιώθηκαν να αποκτήσουν 13 παιδιά. Ανάμεσά τους (12 Οκτ. 1913), ο Σοφοκλής Χασάπης, μετέπειτα π. Φιλούμενος και ο Αλέξανδρος, ο μετέπειτα π. Ελπίδιος. Πνευματική τους μάνα, ή γιαγιά Λωξάνδρα, σπίν όποια - όπως αναφέρει ο π. Νεκτάριος - όφειλαν πολλά και κυρίως τήν πνευματική τους κλίση. Αυτή τους παρότρυνε προς τήν Έκκλησία. Αυτή τους τροφοδοτούσε με θρησκευτικά βιβλία και έντυπα. Στά δώδεκα τους χρόνια με κοινή σύγχρονη γνώμη-άπόφαση, πήγαν μοναχοί στο Σταυροβούνι. Από εκεί, ύστερα από παραμονή πέντε χρόνων κι αφού προηγήθηκε άρρώστια, γύρισαν στο πατρικό σπίτι.

Όστόσο, στόν πέμπτο χρόνο της παραμονής τους στο Σταυροβούνι, γνώρισαν εκεί ένα Αρχιερέα-προσκυνητή του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων. Αυτό έγινε ή κύρια αίτία να βρεθούν τά δύο δίδυμα-αδέλφια σπίν ύπηρεσία της άγιοταφικής Πατριαρχικής αδελφότητας. Ο π. Φιλούμενος έμεινε εκεί διά βίου. Ο π. Ελπίδιος, σέ κάποιο στάδιο έφυγε, για τήν Ελλάδα. Σπούδασε εκεί θεολογία. Υπηρετίσε κληρικός σπίν Άθήνα και μέ ή σύνταξή του ανέχώρησε για τό Άγιον Όρος. Στή νέα Σκήτη, εκεί τόν βρήκε ο μαρτυρικός θάνατος του αδελφού του, του π. Φιλουμένου.

Με ιστορική συγκίνηση διαβάσαμε τό βιβλίο τό όποιο κοσμούν ιστορικές φωτογραφίες των δύο διδυμων αδελφών αλλά και άλλες, κυρίως του π. Φιλουμένου, στο φρέαρ του Ιακώβ. Στή μήμη μας φέρουμε τά δύο αδέλφια. Τόν π. Φιλούμενο και τόν π. Ελπίδιο, τους όποιους στή διάρκεια της μαθητικής μας νεότητας, έδω στή Λεμεσό, σπίν πόλη μας και σπίν Ίερά Μητρόπολη Λεμεσού, τότε Κιτίου, είχαμε καλά γνωρίσει. Κλείνω τά μάτια μου και θυμάμαι τόν π. Ελπίδιο να κάθεται και να μας μιλά έξω στο "παγκάκι" σπίν είσοδο του κτιρίου. Άλλά και τόν π. Φιλούμενο.

Ο π. Νεκτάριος στο βιβλίο του όπως έχουμε αναφέρει, περιγράφει όλες τις λεπτομέρειες από τη ζωή των δύο αδελφών. Όστόσο περισσότερο στέκεται στο φρικτό μαρτύριο του πατρός Φιλουμένου. Δίνει μέ ενάργεια τήν περιρρέουσα ατμόσφαιρα στις σχέσεις των Έβραίων φανατικών που ζητούσαν να οικειοποιηθούν τό φρέαρ. Δίνει και τήν ιερή στάση του π. Φιλουμένου.

Μας γνωρίζει όλες τις λεπτομέρειες και τις θρησκευτικές αλλά και πολιτικές αντιδράσεις, μετά τη δολοφονία του μέ τσεκούρι στόν τόπο του ιερού μαρτυρίου. Ταυτόχρονα μας περιγράφει τις ύστερές του στιγμές. Κορύφωση ή άμεση πληροφόρηση, από τόν ίδιο τόν νεοϊερομάρτυρα, του αδελφού του Ελπίδιου στο Άγιον Όρος, τήν ώρα του φρικτού μαρτυρίου. Μας δίνει τό μέτρο της αγάπης αλλά και του ύψους της αγιότητας των δύο διδυμων αδελφών. Όπως περιγράφει ο π. Νεκτάριος, ή αδελφή τους Αλεξάνδρα και τά παιδιά της σπίν Άθήνα, σάν έμαθαν για τό φρικτό θάνατο του προσφιλους τους, κατάφεραν και συνομιλήσαν στο Άγιον Όρος μέ τόν π. Ελπίδιο. Και άκριβώς, πριν αυτοί προλάβουν να του αναγγείλουν τό γεγονός, αυτός τους είπε: Τά ξέρω όλα. Μου μίλησε ο αδελφός μου λέγοντάς μου: "Αδελφέ μέ σκοτώνουν, μέ σκοτώνουν, αλλά μίν άγανακτήσεις, πεθαίνω για τόν Χριστό"! Είχαν μεταξύ τους άνοικτή πνευματική επικοινωνία.

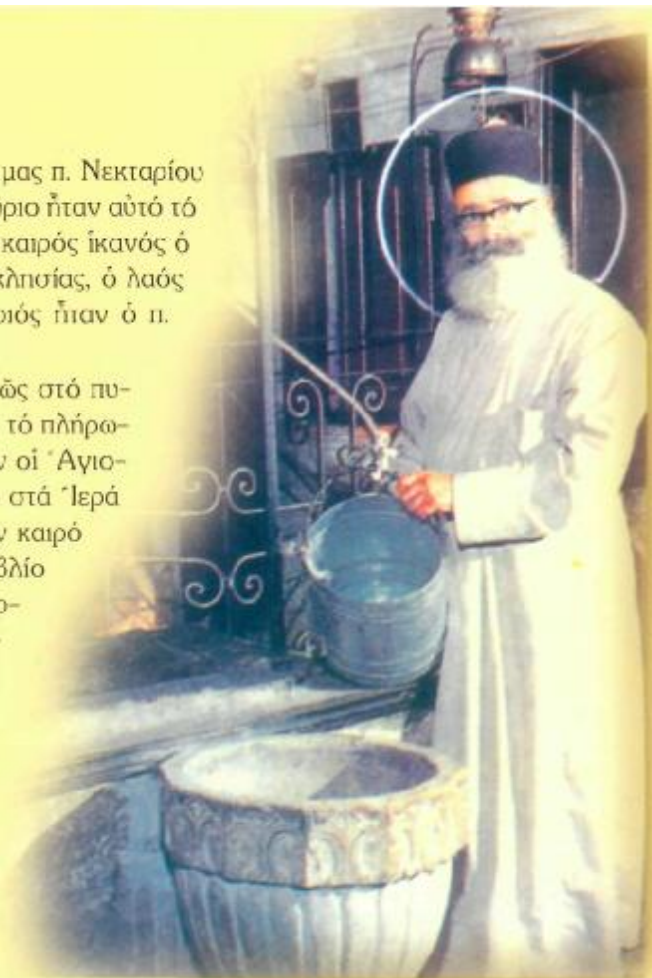
Επίσης θαυμαστή είναι ή περιγραφή, στο βιβλίο, της έκταφής - στά τέσσερα χρόνια - του άκέραιου σώματος του ιερού σκηνώματος του π. Φιλουμένου. Η έπαναταφή του από τό Πατριαρχείο - για περισσότερη επιβεβαίωση της αγιότητάς του - για άκόμα ένα χρόνο. Η νέα έπανεκταφή του, αλλά και ή μέ θαυμαστό τρόπο, μέ άμεση επέμβαση του νεοϊερομάρτυρα, διάσωση σέ νέα δολοφονική άπόπειρα, μέ ώρολογιακή βόμβα αυτή τη φορά, του διαδόχου του στή φύλαξη του φρέατος π. Ίουστίνου αλλά και του

ἱεροῦ προσκυνήματος.

Τό βιβλίο καί ἡ ὄλη προσπάθεια τοῦ σεβαστοῦ μας π. Νεκταρίου εἶναι ὄντως ἐπαινετή. Εἴκοσι δύο χρόνια μετά τό μαρτύριο ἦταν αὐτό τό βιβλίο χρέος ἱερό ἡ γραφή καί ἡ ἔκδοσί του. Ἦτανε καιρός ἱκανός ὁ χρόνος ὁ ὁποῖος διέρρευσε ὥστε τό πλήρωμα τῆς ἐκκλησίας, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, νά γνωρίσει σ' ὄλες τίς λεπτομέρειες ποιός ἦταν ὁ π. Φιλούμενος. Νά τόν ἀγαπίσει.

Ταυτόχρονα ἡ βιοτή του νά γίνει λύχνος καί φῶς στό πυκνό σκοτάδι τῆς ἐποχῆς μας. Παράλληλα νά γνωρίσει τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καί τόν σκληρό ἀγῶνα πού κάνουν οἱ Ἁγιοταφιτές πατέρες καί τό Ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο στά Ἱερά Προσκυνήματα πού μέ κτητορικά δικαιώματα, ἀπό τόν καιρό τοῦ Βυζαντίου, μᾶς ἀνήκουν. Παράλληλα ὅμως τό βιβλίο βοηθᾶ πολύ ὥστε ἡ ἐπίσημη ἐκκλησία καί τό Πατριαρχεῖο - σέ χρόνο ἱκανό πού αὐτό θά κρίνει - νά προχωρήσει σπίν ἀνακήρυξή του σέ νεοϊερομάρτυρα καί Ἁγιο τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γιά ὄλα τούτα, ἐμεῖς οἱ Κύπριοι, εἴμαστε εὐγνώμονες σπίν κοπιώδη προσπάθεια τοῦ π. Νεκταρίου γιά τίν τόσο ἐμπεριστατωμένη συγγραφή τοῦ βιβλίου. Τιμᾶ τίν Ἐκκλησία. Τιμᾶ καί τίν Κύπρο μας πού γιά μία ἀκόμη φορά ἀναδεικνύεται καί σπύ σύγχρονη ὑλόφρονη ἐποχή μας, νῆσος μαρτύρων καί Ἁγίων. Πολύ τόν εὐχαριστοῦμε.

ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΕΣ

Σοφίας Κωνσταντίνου

Καί πολλοί ψευδοπροφήται θέλουσιν ἐγερθῆ, καί πλανήσουσι πολλούς, καί ἐπειδή θέλει πληθυνθῆ ἡ ἀνομία, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν θέλει ψυκρανθῆ. Ὁ δέ ὑπομείνας ἕως τέλους, οὗτος θέλει σωθῆ. (Μιθ. 24, 11-13)

Μόλις ἔφυγε ὁ Χριστός ἄρχισαν νά ἐμφανίζονται διάφορες αἰρέσεις μέ σκοπό νά διασπᾶσουν τίν ἐκκλησία πού ὁ Θεός ἱδρυσε μέ τό ἴδιο του τό αἷμα (Πρξ. 20,28), διαστρεβλώνοντας τίν Ἁγ.Γραφή πρὸς ἀπώλειά τους ὅπως εἶπε ὁ Ἁπ. Πέτρος. (Β' Περτ. 3,16)

Τίν ἐκκλησία ὅμως ὅπως ὁ Κύριος εἶπε "δέν θά τίν νικήσουν οὔτε οἱ πύλες τοῦ ἁδῆ". (Ματθ. 16,18). Πῶς θά μπορούσε ἄλλωστε νά νικηθεῖ ἀφοῦ ἔχει τόν Ἰ.Χριστό γιά κεφαλή της; (Εφεσ. 1,22) καί ὅπως ὁ ἴδιος ὑποσχέθηκε θά εἶναι μαζί της μέχρι καί τή συντέλεια τοῦ αἰῶνος. (Μιθ. 28,20). Μάλιστα σύμφωνα μέ τίν Ἁ. Γραφή "Ὁ Θεός δοξάζεται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ" (Εφεσ. 3,21) καί "ἡ ἐκκλησία εἶναι στύλλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας" (Α' Τιμ. 3,15).

Ἀντίθετα ὄλες οἱ αἰρέσεις ἔχουν κάποιο ἄνθρωπο σάν ἰδρυτή τους καί χρησιμοποιοῦν μέσα ἀθέμιτα γιά νά στηρίξουν τίς πλάνες τους. Γιά παράδειγμα οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά ἢ ἀλλιῶς κιλιαστές πού παρουσιάστηκαν μόλις πρὶν ἑκατό

χρόνια (1870 μ.Χ.), ἔκαναν δική τους μετάφραση τῆς Ἁγ. Γραφῆς πύ λεγόμενι (Μ.Ν.Κ.) σπίν ὁποία ἐκτός του ὅτι ἀφαίρεσαν ὅτι δέν συμφωνᾶ μέ τή διδασκαλία τους, χρησιμοποίησαν γιά τίν ἐρμηνεία μερικῶν ἐδραφίων τή μετάφραση τῆς Ἁγ.Γραφῆς πού ἔκανε ὁ πνευματιστής Ἰωάννης Γκρέμπερ. (Ὁ Γκρέμπερ ἔκανε τή δική του μετάφραση μέ τή βοήθεια τῆς γυναίκας του πού ἦταν μέντιουμ).

Αὐτό ὅσο κί ἂν φαίνεται ἀπίστευτο τό παραδέχονται οἱ ἴδιοι στό βιβλίο τους "Σκοπιά" 1η Αὐγ. 1983 σελ.31. Ψεύδονται ὅμως ὅτι τό ἔμαθαν μόλις τό 1980 ὅτι ὁ Γκρέμπερ ἦταν πνευματιστής, ἐνῶ φαίνεται καθαρά ὅτι τό ἐγνώριζαν ἀπό τό 1956, σύμφωνα μέ τή Σκοπιά 1 Ἰουν.1956, σελ 169.

Τό γεγονός ἐπίσης ὅτι κήρυξαν σέ μασονικό ναό (ἰδέ: Σκοπιά 1.1.84 σελ.11) δείχνει τίν προέλευση τῆς ὀργάνωσης αὐτῆς πού δέν διστάζει ἀκόμη καί τόν Χριστό νά ἰόν κάνει ἄγγελο (στό Εὔπηνα 8.2.2002 λένε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἄγγελος καί μάλιστα ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ) προκειμένου νά καταπατήσει τίν ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία.

Ὅπως ὅμως εἶπε ὁ Ἰ.Χριστός "Προσέχετε νά μίν σᾶς πλανήση κανεῖς" (Μιθ. 24,4).

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΑΣ

Ἐπισκέψεις τοῦ Πανιερωτά- του στή Σχολεῖα τῆς Λεμεσοῦ

Κατά τούς μήνες Ἀπρίλιο καί Μάιο ὁ Πανιερωτάτος Μητροπολίτης μας ὀλοκλήρωσε τίς ἐπισκέψεις του στή δημόσια καί ἰδιωτικά Σχολεῖα τῆς πόλης καί τῆς ἐπαρχίας μας, Νηπιαγωγεῖα, Δημοτικά, Γυμνάσια καί Λύκεια.

Κατά τίς ἐπισκέψεις του εἶχε τήν εὐκαιρία νά μιλήσει στή παιδιά καί νά τούς δώσει τήν εὐλογία του, νά τούς προσφέρει ἕνα μικρό δῶρο καί νά συνομιλήσει μέ τούς ἐκπαιδευτικούς γιά τό ὑψηλό ἔργο πού ἐπιτελοῦν.

Συνέδριο μέ θέμα “Μαθηματικά καί θρησκεία”

Στίς 5 Ἀπριλίου πραγματοποιήθηκε ἀπό τό Intercollege Λεμεσοῦ Συνέδριο μέ θέμα: “Μαθηματικά καί θρησκεία”. Μεταξύ τῶν εισηγητῶν τοῦ συνεδρίου ἦταν καί ὁ Μητροπολίτης μας ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε τό πρωτότυπο αὐτό θέμα μέ βάση τήν Ἁγία Γραφή, τήν πατερική σκέψη καί τήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, προκαλώντας τό ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον τόσο τῶν ἄλλων εισηγητῶν ὡς καί τῶν συνέδρων.

Ἐπίσκεψη Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῆς Λεμεσοῦ στή Θεραπευτική Κοινότητα Ἁγίας Σκέπης

Οἱ Κοινωνικοί Λειτουργοί τοῦ Τμήματος Εὐμερίας Λεμεσοῦ ἐπισκέφθηκαν στίς 7 Ἀπριλίου τή Θεραπευτική Κοινότητα τῆς Ἁγίας Σκέπης γιά νά ἐνημερωθοῦν γιά τόν τρόπο λειτουργίας τῆς κοινότητας καί γενικότερα γιά τό θέμα τῶν ναρκωτικῶν ἀπό τούς ἐιδικούς πού ἐργάζονται ἐκεῖ. Κατά τήν ἐπίσκεψή τους ξεναγήθηκαν στούς χώρους τῆς θεραπευτικῆς κοινότητας ἀπό τόν Πανιερωτάτο Μητροπολίτη μας ὁ ὁποῖος μίλησε σ' αὐτούς καταλλήλως ἀνταλλάσσοντας ἀπόψεις γιά τό δύσκολο καί πολυοχιδές ἔργο πού ἐπιτελοῦν.

Ἐκδήλωση πρὸς τιμὴ τοῦ κ. Ἀντώνη Χατζηπαύλου

Ἡ Λέσχη Ἐνωσις-Ἴσότης Λεμεσοῦ ὀργάνωσε στίς 11 Μαΐου σπὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Τράπεζας Κύπρου ἐκδήλωση πρὸς τιμὴ τοῦ κ. Ἀντώνη Χατζηπαύλου, τέως Δημάρχου Λεμεσοῦ, Θρονικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ καί προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἁγίας Νάπας Λεμεσοῦ. Μιλώντας κατά τήν ἐκδήλωση ὁ Πανιερωτάτος ἀναφέρθηκε σπὴν προσωπικότητα τοῦ τιμωμένου, τήν πολύπλευρη κοινωνική καί πολιτιστική του δράση καί τόνισε ἰδιαίτερα τή στενή σχέση πού διατηρεῖ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν μέ τήν Ἐκκλησία καί τήν πλοῦσια προσφορά του σ' αὐτήν τόσο ἀπὸ τή θέση τοῦ Θρονικοῦ Ἐπιτρόπου ὡς καί ἐκείνη τοῦ προέδρου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἁγίας Νάπας Λεμεσοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἀνακαίνιση καί ὁ ἐξωραϊσμός ὀφείλεται σέ μεγάλο βαθμὸ σ' αὐτόν. Γόνος εὐσεβοῦς καί φιλανθρώπου οἰκογενείας ὁ κ. Ἀντώνης Χατζηπαύλου, εἶπε ὁ Πανιερωτάτος, συνεχίζει ἀθορύβως τήν παράδοση τῆς οἰκογενείας του καί δίδει σέ ὅλους λαμπρὸ παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ π. Σταύρου Ἀγαθαγγέλου

Στίς 15 Μαΐου ὁ Πανιερωτάτος προέστη τοῦ Μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου π. Σταύρου Ἀγαθαγγέλου σπὴν γενέτειρά του Ἁγία Βαρβάρα Λευκωσίας. Μιλώντας κατά τό μνημόσυνο ὁ Πανιερωτάτος ἐξῆρε τήν προσωπικότητα καί τή μακρόχρονη καί πολύπλευρη προσφορά καί δράση τοῦ ἀειμνήστου Παπασταύρου Παπαγαθαγγέλου σπὴν Ἐκκλησία καί τήν πατρίδα μας.

Γεῦμα στούς ἱερεῖς καί ἐκπροσώπους τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν πού βρίσκονται στή Λεμεσό

Ὁ Πανιερωτάτος παρέθεσε φιλοφρονητικὸ γεῦμα στούς ἱερεῖς καί ἐκπροσώπους τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν πού βρίσκονται στή Λεμε-

σό καί ἀντάλλαξε μαζί τους ἀπόψεις γιά θέματα πού ἔχουν σχέση μέ τό ἔργο τό ὁποῖο ἐπιτελοῦν στά πλαίσια τῆς ὑπηρεσίας τους πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς ὁμολογίας σπὴν ὁποῖα ἀνήκουν.

Συνέδριο τοῦ Παγκύπριου Συμβουλίου Εὐημερίας

Στίς 17 Μαΐου πραγματοποιήθηκε σπὴν πόλῃ μας τό 13ο Συνέδριο τοῦ Παγκύπριου Συμβουλίου Εὐημερίας, τοῦ ἀνωτάτου δηλαδή συντονιστικοῦ ὀργάνου τῶν ἐθελοντικῶν ὀργανώσεων τῆς Κύπρου μέ θέμα: "Κοινωνική δικαιοσύνη, ἀνθρώπινα δικαιώματα, διακηρύξεις καί πραγματικότητα". Στό συνέδριο αὐτό τό ὁποῖο σημείωσε ἐξαιρετική ἐπιτυχία παρέστη καί ἀπύθυνε καιρητισμό ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας ἐκφράζοντας τή θέση τῆς Ἐκκλησίας πάνω στό ἰδιαίτερα ἐνδιαφέρον καί ἐπίκαιρο αὐτό θέμα.

Λειτουργία γιά τοὺς τελειοφοίτους

Μέ εὐλάβεια καί κατάνυξη ἑκατοντάδες τελειόφοιτοι τῶν Λυκείων τῆς πόλης καί τῆς ἐπαρχίας μας συμμετεῖχαν καί φέτος στίς 24 Μαΐου, σπὴν καθιερωμένη Λειτουργία πού τελεῖται γι' αὐτούς στόν Μητροπολιτικό ναό Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας λίγες μέρες πρὶν τὴν ἀποφοίτησή τους καί ἀρκετοί ἀπὸ αὐτούς ἐκοινωνήσαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Μιλώντας σιτούς τελειοφοίτους ἀπύθυνε σ' αὐτούς πατρικές νοουθεσίες ἐν ὄψει τῶν σπουδῶν τους ἢ τῆς κατάταξής τους σπὴν Ἐθνική Φρουρά καί τοὺς εὐχήθηκε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ σπὴ νέα πορεία τῆς ζωῆς τους. Μετά τὴν ἀπόλυση προσέφερε σέ ὅλους ἀναμνηστικό δῶρο καί στόν περίβολο τοῦ ναοῦ παρετέθη γι' αὐτούς δεξίωση.

Ἐκθεση βιβλίου

Ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ ὀργάνωσε στίς 24 καί 25 Μαΐου στόν περίβολο τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Παναγίας Παντανάσσης Καθολικῆς ἐκθεση βιβλίου, μέ βιβλία ἀγιολογικά, θεολογικά, ποιμαντικά, νεοελληνικῆς διανοήσεως, ἱστορικά καί ποιητικά, σέ μιά προσπάθεια νά διαδοθεῖ τό καλό βιβλίον γιά τὴν πνευματική οἰκοδομή τοῦ κοινοῦ καί ἰδιαίτερα τῶν νέων μας. Στά πλαίσια τῆς ἐκθέσεως παρουσιάστηκε σπὴν αἴθουσα τοῦ ναοῦ τό βιβλίον τῆς βραβευμένης λογοτέχνης καί συνεργάτιδας τοῦ Σταθμοῦ μας κας Πίτσας Γαλάζη "Τά πουλιά τοῦ Εὐστόλιου καί ὁ Ἐγκλειστος". Γιά τό βιβλίον καί γενικότερα γιά τό ἔργο τῆς ποιήτριας μίλησε ἡ ἐπίσης βραβευμένη ποιήτρια κα Μόνα Σαββίδου Θεοδούλου.

Ἀθλητική ἐκδήλωση τῶν Μέσων καί Ἀνωτέρων Κατηχητικῶν Συνάξεων

Τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 25ης Μαΐου, πραγματοποιήθηκε ὁ τελικός ἀγώνας τοῦ πρωταθλήματος ποδοσφαίρου πού ὀργανώθηκε καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς σχολικῆς χρονιάς μεταξὺ τῶν παιδιῶν τῶν Κατηχητικῶν συνάξεων τῶν ἐνοριῶν τῆς Λεμεσοῦ. Τά ἐπαθλα, στίς ὀμάδες πού διακρίθηκαν γιά τὴν ἐπίδοσή τους στό ἄθλημα ἀλλά καί γιά τό ἦθος τους, ἀπένευμε ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας.

Ἐκδηλώσεις μέ τήν εὐκαιρία τῆς 550ης ἐπετειοῦ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Λεμεσοῦ μέ τήν εὐκαιρία τῆς 550ης ἐπετειοῦ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὀργάνωσε τίς πτό κάτω ἐκδηλώσεις:

Τήν Τετάρτη 28 Μαΐου 2003 στό Κηποθέατρο Λεμεσοῦ, συναυλία σπίν ὀποία τραγούδησαν μουσικοί ἀπό τήν Ἑλλάδα, οἱ ὀποῖοι ἐρμῆνευσαν κλασσική μουσική τῆς Πόλης (ἔργα Ρωμῶν συνθετῶν τοῦ 17ου, 18ου,

19ου καί 20οῦ αἰ.) καθώς καί τραγούδια ἐπίκαιρα γιά τήν ἐπέτειο. Ἐπίσης μίλησε γιά τήν Κωνσταντινούπολη ὁ καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου κ. Δημήτρης Τριανταφυλλόπουλος.

Τήν Πέμπτη 29 Μαΐου 2003 στό Δημοτικό Θέατρο Ἁγίου Αθανασίου, ἐκδήλωση ἡ ὀποία περιελάμβανε χαιρετισμό ἀπό τόν Πανιερώτατο Μητροπολίτη μας κ.κ. Ἁθανάσιο, ὀμιλία γιά τί Βασιλεύουσα ἀπό τόν κ. Ἄντρο Παυλῖδη, ἱστορικό-ἐρευνητή, μέ συνοδεία διαφανειῶν, προβολή ἀποσπασματος ταινίας ἀπό τί σημερινή Κωνσταντινούπολη καί παρουσίαση τοῦ

βιβλίου τοῦ κ. Παυλῖδη "Ἡ Κωνσταντῖνου Πόλις", ἀπό τόν Διευθυντή τοῦ Γραφείου Ποιμαντικῆς Διακονίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ κ. Σταῦρο Ὀλύμπιο.

Ἐκδρομή τῶν Μέσων καί Ἄνωτέρων Κατηχητικῶν Συνάξεων

Τό Σάββατο 31 Μαΐου πραγματοποιήθηκε ἐκδρομή ὀλων τῶν παιδιῶν τῶν Μέσων καί Ἄνωτέρων Κατηχητικῶν Συνάξεων. Ἡ ἐκδρομή περιελάμβανε ἐκκλησιασμό στόν ἱερό ναό Παναγίας Ἁγροῦ, ἐπίσκεψη στό ἐκκλησιαστικό μουσεῖο καί περίγηση σπίν κοινότητα. Τό μεσημέρι παρετέθη γεῦμα σέ ὀλα τά παιδιά στόν ἐκδρομικό χῶρο Πλατάνια καί διανεμήθηκαν σ'αὐτά τά ἐνθῦμα τῆς φετινῆς χρονιάς.

Τά ἐνθῦμα γιά τά παιδιά τῶν Κατωτέρων Κατηχητικῶν Συνάξεων δόθηκαν κατά τήν τελευταία φετινή συνάντηση.

Ὀμιλίες καί παραστάσεις τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας Φιλανθρωπικές καί ἄλλες ἐκδηλώσεις

Ὁ Μητροπολίτης μας κατά τούς μήνες Ἀπρίλιο καί Μάιο προσκλήθηκε καί μίλησε σέ διάφορες φιλανθρωπικές καί ἄλλες ἐκδηλώσεις διαφόρων ἐνοριῶν, κοινοτήτων ἢ σωματείων καί ὀργανώσεων, ὀπως στό Φιλανθρωπικό τσαί τῆς Ἐνορίας Ἁποστ. Ἁνδρέα Χαράκη, στό Φιλανθρωπικό τσαί τοῦ 19ου Δημοτικού Σχολείου Λεμεσοῦ, τοῦ χωρίου Πέρα Ὀρεινῆς, σπίν Μακεδονίτισσα, στόν Χριστιανικό Σύνδεσμο Γυναικῶν Λυθροδόνητα, σπίν κοινότητα Ἐργατῶν, σπίν Ἐστία Ἐνηλίκων Λεμεσοῦ, σπίν Ἁγία

Φύλλα, στή Δερύνεια μέ θέμα: “Η ὀρθόδοξη χριστιανική ἐκπαίδευση μπροστά στίς προκλήσεις τοῦ 21ου αἰῶνα”, στή Λυθροδόντα μέ θέμα τά ναρκωτικά κλπ.

Παρέστη ἐπίσης στήν τελετή κατάθεσης τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ ἀθλητικοῦ κέντρου Λεμεσοῦ στήν ἐκδίλωση τοῦ Παιδικοῦ Ἀναρρωτηρίου τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κλπ.

Συνεισφορά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως γιά τά θύματα τοῦ Ἰράκ

Σέ εἰδική τελετή ἀπό μέρος τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτη μας ὁ π. Ἀνδρέας Παπαβασιλείου, Οἰκονομικός Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ καί ὁ κ. Σταῦρος Ὀλύμπιος, Διευθυντής τοῦ Γραφείου Ποιμαντικῆς Διακονίας, παρέδωσαν στόν Πρόεδρο τῶν Γιατρῶν τοῦ Κόσμου (Κύπρος) κ. Ἡλία Παπαδόπουλο ἐπιταγή ὕψους 15000 λιρῶν ὡς εἰσφορά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ γιά τήν ἀγορά φαρμάκων καί ἄλλου ἱατροφαρμακευτικοῦ ὕλικου γιά τά θύματα τῆς τραγωδίας τοῦ πολέμου στό Ἰράκ. Ἡ εἰσφορά αὐτή ἀποτελεῖ συνέχεια τῆς προσπάθειας πού ἀνελήφθη μέ ὁδηγίες τοῦ Μητροπολίτη μας ἀπό τήν Ἱερά μας Μητρόπολη γιά τήν ἀνακούφιση τῶν θυμάτων τῆς ἱρακινῆς τραγωδίας ἀμέσως μετά τήν ἔναρξη τοῦ πολέμου, μέ τή διάθεση ἐκκλησιαστικῶν χώρων καί τίς προσπάθειες τῶν Κληρικῶν καί στελεχῶν τῆς Μητροπόλεως μας γιά τή συλλογή φαρμάκων καί παιδικῶν τροφῶν, τά ὁποῖα ἀπεστάλψαν μέσω τῶν Γιατρῶν τοῦ Κόσμου στό Ἰράκ.

Εἰδήσεις ἀπό τίς ἐνορίες μας

Ἐνορία Ἀν. Βαρνάβα

Πραγματοποιήθηκε ἡ τελική ἐκδρομή τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων τῆς ἐνορίας πίν 17 Μαΐου 2003. Τά παιδιά προσκύνθησαν στήν Ἱερά Μονή

Παναγίας τοῦ Γλωσσᾶ καί στήν Ἱερά Μονή Παναγίας στήν Ἀκαπνοῦ. Ἐκεῖ ξεναγήθηκαν στήν κοινότητα τῆς Ἀκαπνοῦς, τούς προσφέρθηκε γεῦμα καί εἶχαν τήν εὐκαιρία νά ψυχαγωγηθοῦν. Ἐπίσης ἡ τελική προσκυνηματική ἐκδρομή τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐνοριακοῦ Συνδέσμου Γυναικῶν καί τῆς Φιλοπτώχου ἔγινε στίς 25 Μαΐου. Ἐπισκέφθηκαν τήν ἀρχαία Μονή τοῦ Ἁγίου Νικολάου Ὁρούντας καί τίς ἀρχαίες ἐκκλησίες τῆς Γαλάτας.

Ἐνορία Τιμίου Σταυροῦ Π.Πολεμιδιῶν

Πραγματοποιήθηκε μέ μεγάλη ἐπιτυχία ἡ ἐκδρομή τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων καί τῶν συνεργατῶν τῆς ἐνορίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ἐκδρομή ἔγινε στίς 24 Μαΐου μέ προορισμό τήν Παναγία τῆς Τροοδίτισσας καί τήν Ἱερά Μονή Τρικουκκιάς ὅπου ἡ γερόντισσα μίλησε στά παιδιά. Ἀκολούθως τούς προσφέρθηκε γεῦμα καί εἶχαν τή χαρά νά παίξουν στά καταπράσινα βουνά στόν ἐκδρομικό κῶρο τοῦ Προδρόμου. Στήν ἐνορία τελέσθηκε ἐπίσης ἀγρυπνία στίς 27 Μαΐου ἑορτή τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσσου.

Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λεμεσοῦ

Πραγματοποιήθηκε στίς 6 Ἀπριλίου μέ μεγάλη ἐπιτυχία τό Πανηγύρι τῶν παιδιῶν στόν περίβολο τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ. Σ' αὐτό συμμετεῖχαν δεκάδες παιδιά. Ἐπίσης ἀπό τή Φιλόπτωχο ὁργανώθηκε προσκυνηματική ἐκδρομή στήν Ἑλλάδα (Πάτρα, Εὔβοια κ.α.).

Ὅπως κάθε χρόνο, τό δεῖπνο τῆς Φιλοπτώχου ἔγινε καί φέτος στίς 15 Μαΐου καί σ' αὐτό μίλησε ὁ ἀγιορείτης Γέροντας Ἰωακείμ, ὁ ὁποῖος μας μετέφερε τό ἀγιορείτικο πνεῦμα καί τίς εὐλογίες τοῦ Ἄθωνος.

Τέλος, προγραμματίζεται στίς 21 Ἰουνίου ἡ καθιερωμένη φιλανθρωπική ἀγορά, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μητροπολίτη μας ὁ ὁποῖος θά εἶναι καί ὁ ὁμιλητής, στό ξενοδοχεῖο Ajax.

Ἡ προσευχή εἶναι συνομιλία μὲ τὸν Θεὸ. Ἡ ψυχὴ τοῦ πραγματικοῦ χριστιανοῦ θέλει νὰ προσεύχεται συνεχῶς... καὶ ἂν θέλεις νὰ ἔχεις καθαρὴν προσευχὴ πρέπει γνήσια καὶ ἀληθινὰ νὰ βλέπεις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἁγίους... πρότυπο στὴν προσευχὴ μας πρέπει νὰ ἔχουμε τὸν ἐκ γενετῆς τυφλὸ, ποὺ ὅσο τοῦ ἔλεγαν νὰ σωπάσει, αὐτὸς περισσότερο ἔκραζε νὰ τὸν ἐλεήσει ὁ Κύριος...

*Ὁ Χριστὸς στὴν Παναγίαν
καὶ ἐν
καὶ ἐν*

